

TŘEBOŇSKÁ
NOCTURNA

TŘEBOŇSKÁ NOCTURNA

22. ročník mezinárodního hudebního festivalu
22nd International Music Festival

8.>
>12.7.
2025

OBSAH

Úvodní slova / 4

Program / 8

Úterý 8. 7. – Tsukushi Sasaki, Atlantis Collegium / 9

Středa 9. 7. – Smetanovo trio / 15

Čtvrtek 10. 7. – Michaela Káčerková, Barbora Perná,
Vilém Veverka / 20

Čtvrtek 10. 7. – Emil Viklický, Štěpán Markovič / 27

Pátek 11. 7. – Charlotte Režná, Pavel Režný, Kryštof Marek,
Jihočeská filharmonie / 29

Sobota 12. 7. – Alžběta Poláčková, Sungbin Kim,
Martin Leginus, Komorní filharmonie Pardubice / 38

Medailonky autorů / 48

Festival programme in English / 66

Spolek Třeboňská nocturna

Ředitelka festivalu: Irma Mrázková

Emeritní člen: Miloš Končický

Dramaturg festivalu: Petr Nouzovský

Produkční festivalu: Ilona Pawerová a Lukáš Smelík

Autor textů: Vlasta Reittererová

Večery uvádí: Martina Kociánová

Grafický design a sazba: Jindřich Hoch, Sandstudios

Tisk: Art D – Graf. atelier Černý

www.trebonskanocturna.cz

ÚVODNÍ SLOVO

ředitelky festivalu

Milí přátelé, milovníci hudby, vážení hosté,

držíte v rukou program festivalu Třeboňská nocturna 2025 – a já si uvědomuji, kolik emocí, práce a očekávání se skrývá za každou jeho stránkou. Když jsem před lety začala „na zkoušku“ pracovat ve festivalovém světě po boku svého otce, netušila jsem, že se jednou stanu tou, kdo převezme odkaz Třeboňských nocturen a ponese ho dál.

Přiznávám, že jako rockerka jsem ke klasické hudbě dlouho přistupovala jen nesměle – a dnes už vím, že právě ticho mezi tóny, síla nepatrného vibrata nebo napětí v pomalém nádechu orchestru dokážou zasáhnout srdce často silněji než jakýkoliv refrén.

Třeboň pro mě již dávno není jen město s majestátními rybníky. Je to vzpomínka na přátelská setkání, smích s kamarády i cupitání mých dětí po zámeckém nádvoří. A samozřejmě také starost, aby se nespustil liják právě ve chvíli, kdy festivalovým prostorem zazní první tóny.

Třeboňská nocturna letos slaví dvaadvacáté výročí a za tu dobu se mnohé změnilo. Svět je rychlejší, nároky vyšší, konkurence širší. Jedno ale zůstává: v druhém červencovém týdnu se do Třeboně sjíždějí lidé z celé republiky i ze zahraničí – umělci, kteří zasvětili život hudbě, a publikum, které hledá letní rozptýlení i hluboké zážitky. Letos vás čekají večery, kdy se setká mládí se zralostí, mezinárodní lesk s domácí důvěrností. Necháme se unášet – a možná i dojmout.

4

5

Mám velkou radost, že jsme letos festival opět zahájili benefičním koncertem Pódium mladých pod patronací Ivo Kahánka. Díky vaší štědrosti jsme mohli podpořit rodinu, která pečuje o dítě s postižením, a alespoň trochu jí ulevit v každodenních starostech. Upřímně děkuji všem, kdo přispěli – ať už finančně, nebo svou přítomností.

Těší mě také, že jsme letos překročili hranice – s českými umělci i žáky ZUŠ Třeboň jsme vyjeli do Rakouska a představili naše mladé talenty i festivalový duch v mezinárodním kontextu.

Program, který právě držíte v ruce, je víc než jen přehled koncertů. Je to brožura nabitá informacemi, která může posloužit i v budoucnu. Můžete se k ní vrátet, listovat v ní, vzpomínat nebo ji předat dál jako zdroj poznání a inspirace svým dětem či vnoučatům. A pokud vám hudba během léta přiroste k srdci, zvu vás již nyní na náš Zimní koncertní cyklus, který proběhne od 23. října 2025 do 19. března 2026.

Děkuji, že jste s námi – ať už svítí slunce, štipají komáři nebo se schováváme pod deštníky.

Těším se na každé hudební setkání s vámi.

S úctou a vděčností,

Irma Mrázková

ředitelka festivalu Třeboňská nocturna

ÚVODNÍ SLOVO

dramaturga festivalu

Vážení a milí festivaloví návštěvníci,
dámy a pánové,

letošní ročník bude navazovat na dramaturgickou výjimečnost předchozích let. Přesto mi dovoluji, abych se zmínil o několika zajímavostech, které jsme pro vás připravili a o nichž se dočtete ve festivalové brožuře, kterou držíte právě před sebou.

Zahajovací koncert se ponese v duchu virtuózních houslových koncertů, v nichž se kromě komorního orchestru Atlantis Collegium představí vítězka MHS Pražské jaro 2024, japonská houslistka Tsukushi Sasaki.

Smetanovo trio, jedno z nejlepších klavírních trií současnosti, se po delší době opět představí třeboňskému publiku, což vnímáme jako velký pořadatelský úspěch. Budeme tak našim abonentům moci nabídnout umělce vystupující v nejprestižnějších sálech světa.

Po delší době se před festivalové publikum vrací Jihočeská filharmonie, která v rámci multižánrového večera Kryštofa Marka a se sólisty zahraje nejznámější melodie z muzikálů a audiovizuálních děl – namátkou uvedu Jesus Christ Superstar, Anglický pacient, Bídníci či Fantom opery.

Další festivalovou perličkou bude koncert 10. 7., kdy se ve skvostně zrekonstruovaném kostele sv. Jiljí představí tři špičkoví umělci: varhance a cembalistka Michaela Káčerková, sopranistka Barbora Perná

a hobojsista Vilém Veverka. Tito přední představitelé svých oborů se spojí nejen díky skladbě Martina Hyblera, napsané přímo pro ně a pro náš festival, ale především prostřednictvím prostorového pojetí ideologie celého koncertu. Posluchači tak odejdou plni uměleckých i architektonicko-kontemplativních vjemů.

Festival letos přichází i s další novinkou. Již delší dobu jsme si pokládali otázku, čím vším můžeme přispět k renomé festivalu, potažmo města Třeboň. Proto i motto nového projektu: „Klasická hudba Třeboni, Třeboňská nocturna hudbě“. V rámci dalších ročníků bychom rádi prezentovali na každém z koncertů jednu světovou premiéru skladby vzniklé pro Třeboňskou nocturna. Pro první ročník jsme oslovili skladatele Romana Haase – mladého autora, který je jedním z nejhranějších a nejžádanějších skladatelů současnosti, Martina Hyblera, který se dnes řadí mezi skladatelské stálice. Na závěrečném koncertě poté zazní skladba Lukáše Hurníka.

A závěrečný koncert? Tradiční Pocta Emě Destinnové, tentokrát se stálíci operních scén, sopranistkou Alžbětou Poláčkovou a vítězem Mezinárodní pěvecké soutěže Antonína Dvořáka, korejským barytonistou Sungbinem Kimem. Navázání spolupráce s naší významnou pěveckou soutěží vnímáme jako velice podstatnou inovaci nejenom pro potřebný odkaz umění Emy Destinnové. To vše bude představeno ve spolupráci s Komorní filharmonií Pardubice pod taktovkou jednoho z nejlepších slovenských dirigentů Martina Leginuse.

Přeji Vám, ať si festival naplno užijete, a těším se na naše společná, kvalitním uměním naplněná a vzájemně inspirativní setkání.

Váš **Petr Nouzovský**
dramaturg festivalu

PROGRAM

8. 7. 2025, 19.30 Konírna, zámek Třeboň

SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ FESTIVALU

Tsukushi Sasaki / Japonsko – housle

(1. místo MHS Pražské jaro roku 2024)

Atlantis Collegium

Vítězslav Podrazil – umělecký vedoucí, cembalo

PROGRAM

Roman Haas

Pocta lidové písní o vodě (světová premiéra)

Georg Philipp Telemann

Suita C dur „Hamburger Ebb' und Fluth“ (Wassermusik) / „Hamburský příliv a odliv“ (Vodní hudba), TWV 55:C3 (Výběr)

Gavotte. Die spielenden Najaden / Dovádivé najády

Loure. Der verliebte Neptun / Zamilovaný Neptun

Harlequinade. Der scherzende Tritonus / Žertující Tritón

Canarie. Die lustigen Bootsleute / Veselí lodníci

Johann Sebastian Bach

Koncert pro housle, smyčce a basso continuo č. 2 E dur (BWV 1042)

Allegro

Adagio

Allegro assai

Georg Philipp Telemann

Suite G dur „Burlesque de Don Quixotte“ / Suita G dur „Burleska Don Quijote“ (TWV 55:G10)

Ouverture

Le Réveil de Quixotte / Probuzení Dona Quijota

Son Attaque des Moulins à Vent / Jeho útok na větrné mlýny

Ses Soupirs amoureux après la Princesse Dulcinée / Milostné vzdechy pro princeznu Dulcineu

Sanche Panse berné / Napálený Sancho Panza

Le Galoppe de Rosinante – Celui d'Ane de Sanse / Cval Rosinanty – A osla Sancha Panzy

Le Couché de Quixotte / Odpočinek Dona Quijota

Antonio Vivaldi

Le quattro stagioni / Čtvero ročních dob

Koncert č. 1 E dur, „La primavera“ / „Jaro“ (RV 269)

Allegro

Largo e pianissimo semper

Allegro pastorale

Koncert č. 2 g moll „L'estate“ / „Léto“ (RV 315)

Allegro non molto

Adagio e piano – Presto e forte

Presto

Několik skladeb dnešního programu je spojeno s přírodou, s vodou jako inspirujícím živlem a dárkyní života, s prožitky, které jsou zasazeny do přírodního prostředí. Úvod tvoří skladba současného českého skladatele **Romana Haase** *Pocta lidové písní o vodě*, která zazní v premiéře. Podle autorových slov pramení z jeho vztahu k lidové hudbě a ze zalíbení v kráse vodních ploch na Třeboňsku. Roman Haas přichystal také pro posluchače malé překvapení: „Drobná skladba variačním způsobem zpracovává téma lidové písně, jejíž čirá podoba se odkryje v samotném závěru.“

Tvorba **Georga Philippa Telemanna** stojí dnes ve stínu jeho velkých současníků, Johanna Sebastiana Bacha a Georga Friedricha Händela. Za jejich života tomu však bylo jinak. S Händelem navázal Telemann kontakt jako dvacetiletý mladík a přátelství trvalo až do Händelovy smrti, s Bachem se jeho cesty několikrát protály. Telemannova početná tvorba obsahuje především církevní hudbu, ale také deset oper, orchestrální předehry a suity, koncerty a sonáty pro různé nástroje aj. Telemannova hudba je ve srovnání s Bachovou prostší, melodičtější, předjímá už hudební jazyk nadcházejícího slohu hudebního klasicismu.

Suita C dur „Hamburger Ebb' und Fluth“ s podtitulem *Wassermusik* (Vodní hudba) nebyla určena k provádění na vodě jako proslulé suity Georga Fridericha Händela, vytvořené roku 1717 na přání anglického krále Georga I. jako hudební doprovod ke královské lodní projížďce po řece Temži. V Praze na Vltavě se ostatně konaly „musicae navales“ už o něco dříve a od roku 1715 se staly součástí Svatojánských slavností. *Vodní hudba* Georga Philippa Telemanna byla zkomponována roku 1723 pro slavnost 100. výročí založení námořní admirality v Hamburku, úřadu, zodpovědného za lodní a celní provoz v přístavu, a určena pro provádění

v interiéru. Běžný život v hamburském přístavu, kde se řeka Labe vlévá do moře, byl ovlivňován přírodním cyklem střídání přílivu a odlivu, počasím, roční dobou. Telemann pro své hudební obrazy ve formě taneční suity uplatnil alegorie z antických dějin, spojených s vodním živlem. Lašující najády dráždí poněkud těžkopádného boha vodstev Neptuna, mořský posel Tritón vyvolává mezi najádami rozruch; Telemann větu příznačně nazval „Harlekynáda“. Poslední věta patří hamburským lodníkům; skladatel je roztančí v třídobém rytmu na lidově znějící melodii.

Podle názoru literárních historiků položil Miguel de Cervantes Saavedra svým románem *El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha* (Důmyslný rytíř Don Quijote de la Mancha) základ moderní románové literatury. K jeho oblíbě přispěly humor, ironie, životní moudrost i lokální kolorit, inspiroval další umělecké obory. Kresba jednotlivých postav a líčení jejich příběhů se dočkaly ohlasu i v hudbě Georga Philippa Telemanna, který sám často musel bojovat proti pomyslným větrným mlýnům – zkostratěným názorům některých současníků. *Suita G dur „Burleska Dona Quijota“* vznikla pravděpodobně po roce 1721, v prvních letech skladatelova působení v Hamburku. Pro názvy vět volil francouzský překlad Cervantesova románu. Suitu rámují věty hrdinova „probuzení“ a „odpočinku“, taneční věty uvádějí epizody z Quijotových dobrodružství, rytířovo milostné vzdychání, jeho herka Rosinanta i oslík věrného Sancha jsou zřetelnou a žertovnou hudební charakteristikou. Telemanna musel Cervantesův román bezpochyby okouzlit; roku 1761 byla v Hamburku uvedena jeho jednoaktová opera *Don Quijote na Camachově svatbě*.

Koncert pro housle E dur Johanna Sebastiana Bacha vznikl v období, kdy skladatel působil jako kapelník na dvoře knížete Leopolda z Anhalt-Köthen, tedy mezi roky 1717–1723. Skladba prozrazuje, že byl Bach dobře obeznámen s tvorbou Antonia Vivaldiho; jeho vliv je patrný zejména v první větě, v melodice stavěné na trojzvuku, v harmonii i charakteru sólového partu, s motivickým materiálem však Bach pracuje přece jen rozmanitěji. Druhá věta je passacaglia, variační věta nad ostinatým basovým hlasem, smyčce v orchestru vedou dialog se sólistou. Téma třetí věty se několikrát vrací a sólista v ní dostává příležitost předvést virtuozitu v četných variacích.

Antonio Vivaldi vděčí za svou popularitu především čtyřem houslovým koncertům, známým jako *Le quattro stagioni* (Čtvero ročních dob). Vivaldi se jimi stal jedním z předchůdců tzv. programní hudby, která „vypráví“ a také této skutečnosti vděčí koncerty za svou popularitu. Každému skladatel předeslal sonet, který sděloval obsah hudby; autorem sonetů byl pravděpodobně sám. Na jaře zpívají ptáci, potůčky bublaají, jarní bouřka pročistila vzduch a na rozkvetlé louce odpočívá

pastýř se svým psem, nymfy radostně tančí. I za žhavého léta slyšíme ptačí zpěv, bzucení much, zvířata, lidé jsou malátní. Také letní měsíce však přinášejí bouřky a skutečně se zablýskne, zahřmí a rozprší se, dokonce padají kroupy. Koncerty vznikly mezi roky 1718–1720, kdy byl Vivaldi dvorním kapelníkem v Mantově, tiskem vyšly roku 1725 v Amsterdamu spolu s dalšími koncerty pod společným názvem *Il cimento dell'armonia e dell'invenzione* (Souboj harmonie s invencí). Sbírka nese věnování jednomu z představitelů české šlechty, hudbymilovnému hraběti Václavu Morzinovi.

— TSUKUSHI SASAKI

Tsukushi Sasaki se narodila roku 2000 v Tokiu, kde studovala v letech 2016–2019 na Univerzitě umění, roku 2023 absolvovala kurz na Vysoké hudební škole v Lübecku a nyní je stipendistkou Karajanovy akademie při orchestru Berlínských filharmoniků. Jejím vítězstvím v soutěži Pražského jara 2024 předcházela čtyři ocenění v prestižních japonských soutěžích. V nedávné době na sebe ve své vlasti výrazně upozornila interpretací houslových koncertů Petra Iljiče Čajkovského, Ludwiga van Beethovena, Johanna Brahmsa a Jeana Sibelia. Sibeliov *Houslový koncert d moll*,

op. 47 také provedla 14. května 2024 s orchestrem Prague Philharmonia za řízení Marka Šedivého ve finále soutěže Pražského jara, v níž kromě absolutního vítězství získala Cenu Českého rozhlasu, Cenu hlavního města Prahy a další ocenění. Na koncertě vítězů stvrdila své umění brilantní houslové techniky také volbou přidavku, *Sonáty pro housle sólo G dur* Eugèna Ysaÿe.

— VÍTĚZSLAV PODRAZIL

absolvoval obor dirigování na Akademii múzických umění v Praze ve třídě prof. Václava Neumanna. Během studia pracoval jako asistent dirigenta v opeře Národního divadla v Praze pod vedením šéfa opery Zdeňka Košlera. V letech 1987–1990 byl dirigentem opery v Plzni, v sezoně 1991/1992 šéfdirigentem Komorní opery Praha a vedl také Symfonický orchestr Konzervatoře Plzeň. Roku 1993 založil **ORCHESTR ATLANTIS**, jehož menší obsazení vystupuje pod názvem **ATLANTIS COLLEGIUM**. Tato komorní sestava vystoupila za řízení Vítězslava Podrazila roku 1995 na mezinárodním festivalu „Starý zákon v umění“, následujícího roku na festivalu „Musica Iudaica“ aj. Repertoár Orchestru Atlantis a Atlantis Collegia tvoří duchovní hudba, méně známé skladby starých mistrů i díla soudobých autorů, za interpretaci soudobé hudby obdržel Vítězslav Podrazil se svým orchestrem cenu Euro Pragensis Ars. Řada skladatelů napsala skladby přímo pro Orchestr Atlantis nebo jeho komorní sestavu, z českých skladatelů například Petr Pokorný, Juraj Filas, Vlastislav Matoušek, Roman Haas, také Max Stern a Mark Kopytman z Izraele aj.

Konírna, zámek Třeboň

Rozsáhlý areál třeboňského zámku je neodmyslitelnou součástí města a jeho historie. Původně renesanční sídlo rodu Rožmberků bylo ve druhé polovině 17. století přestavěno na barokní zámek a stalo se hlavním sídlem rodu Schwarzenbergů, který zde zanechal výraznou stopu nejen stavební, ale i kulturní. Zámek je dnes jedním z nejrozsáhlejších v Čechách a jeho interiéry i přilehlé prostory pravidelně ožívají kulturními akcemi.

Konírna, kde se koná slavnostní zahajovací koncert festivalu, sloužila původně k ustájení ušlechtilých jezdeckých koní. Prostor s valenými klenbami, kamennými pilíři a strohou elegancí dnes slouží výhradně k uměleckým účelům. Je ideálním místem pro koncerty, které ocení čistý zvuk, přirozenou akustiku a blízký kontakt mezi interpretem a publikem.

Součástí expozice konírny je cyklus tapisérií „Jezdecká škola“ a různé druhy jezdeckého vybavení, jako jsou udidla, bičiky, třmeny či sedla. Návštěvníci zde mohou také obdivovat rozměrná barokní plátna oblíbených koní hraběte Warrensbacha, která Schwarzenbergové zakoupili společně se severočeským panstvím Nový Hrad u Loun.

9. 7. 2025, 19.30 Divadlo J. K. Tyla

Smetanovo trio

Jitka Čechová – klavír

Markéta Janoušková – housle

Jan Páleníček – violoncello

PROGRAM

Joseph Haydn

Klavírní trio G dur č. 39 „All'Ongarese“ (Hob. XV/25)

Andante

Poco adagio, cantabile

Rondo All'Ongarese: Presto

Dmitrij Šostakovič

Klavírní trio č. 1, op. 8

(jednověté)

Antonín Dvořák

Klavírní trio č. 4 e moll, op. 90, „Dumky“

Lento maestoso

Poco adagio

Andante

Andante moderato

Allegro

Lento maestoso

14

15

V listopadu 1796 oznamovaly *Wiener Zeitung* vydání trojice klavírních trií **Josepha Haydna**, věnovaných Mrs. Schröder (správně Schroeter), která byla za skladatelova prvního londýnského pobytu jeho žačkou. K jejímu seznámení s Haydnem došlo v červnu 1791 na základě dopisu dotýčného dámy, v němž projevila přání se u skladatele učit. Haydn podobné nabídky vnímal jako součást propagace své osoby u londýnského publika. Pro vdovu po klavíristovi Johannu Samuelu Schroeterovi vznikla roku 1795 trojice klavírních trií, která tvoří vrchol Haydnovy tvorby pro toto obsazení a bývá označována za předzvěst děl téhož obsazení Franze Schuberta. *Klavírní trio G dur* je zvláště oblíbené, především pro finální větu, psanou „in the Gipsie's Style“ (ve vydání pak označena jako „All'Ongarese“). Větu tvoří vlastně čtyři tance, první z nich se podle rondového principu dvakrát vrací. Některé z témat se haydnovským badatelům podařilo identifikovat jako melodie, pocházející z okolí Veszprému. Haydn měl ve svém vlastnictví edici uherských tanců a jím použité melodie jsou tím zajímavější, že se pravděpodobně jednalo o jedny z nejstarších známých záznamů verbuňku.

Klavírní trio č. 1, op. 8 vytvořil **Dmitrij Šostakovič** roku 1923. Začátek dvacátých let byl pro studenta Petrohradské konzervatoře nesnadný, v únoru 1922 mu zemřel otec, rodina se ocitla ve finanční nouzi a sedmnáctiletý Dmitrij si přivydělával hraním na klavír při promítání němých filmů. Navíc těžce onemocněl a musel se podrobit operaci. *Klavírní trio č. 1* vzniklo pod dojmem intenzivního vztahu k dívce, s níž se Šostakovič seznámil během ozdravného pobytu u Černého moře; Taťáně Glivenkové, této první lásce, je skladba věnována. Leccos už v ní naznačuje pro skladatele charakteristickou grotesknost v harmonických střetech, v ostře profilovaných rytmech a prudkých kontrastech. V úsecích pomalého tempa je naopak patrná romantická rozevlátost, melancholie a nostalgie. V závěru se objeví téma, které Šostakovič uplatnil ve své první symfonii a v modifikacích v řadě dalších skladeb. Jednovětost představovala trend, jímž se mladá skladatelská generace vyrovnávala s tradiční sonátovou formou. Skladba veřejně zazněla 20. března 1925 na Moskevské konzervatoři, kam Šostakovič roku 1924 přestoupil, klavírní part hrál budoucí velký klavírista Lev Oborin. Skladba však upadla v zapomnění a její rukopis se považoval za ztracený. Teprve roku 1983 dílo vydal tiskem skladatelův žák Boris Tiščenko z pozůstalosti, přičemž doplnil chybějících 22 taktů závěru.

Antonín Dvořák věnoval obsazení klavírního tria celkem šest skladeb. První dvě tria se nezachovala, ostatní čtyři patří ke stabilnímu koncertnímu repertoáru. *Klavírní trio „Dumky“* op. 90 vznikalo v letech 1890–91. Jeho výchozím materiálem se staly, jako u Dvořáka mno-

hokrát, lidové inspirace; tentokrát zvolil kontrast zasněnosti a erupce ukrajinské dumky. Trio představuje řetězec šesti samostatných skladeb tohoto typu. Veřejně byly „Dumky“ poprvé provedeny 11. dubna 1891 na koncertě uspořádaném Měšťanskou besedou v Praze u příležitosti oslav čestného doktorátu, který Dvořákovi udělila Karlova univerzita, v provedení houslisty Ferdinanda Lachnera, violoncellisty Hanuše Wihana a se skladatelem u klavíru. „Dumky“ se staly také součástí programu turné, jímž se Dvořák loučil s vlastí před odjezdem do Spojených států. Dostaly se velmi rychle do povědomí publika a po celých Čechách byly přijímány s nadšením. Dvořák se snažil o jejich rozšíření do světa nabídkou na vydání u londýnského vydavatele Novella, ten je však odmítl a vyšly roku 1894 u berlínského nakladatele Simrocka. Jedním z prvních míst, kde byly Dvořákovy novinky očekávány, byla Vídeň, kde „Dumky“ poprvé provedlo 5. března 1895 trio ve složení Marie Baumayerová (klavír), Arnold Rosé (housle) a Reinhold Hummer (violoncello). Vídeňský kritik a Dvořákův příznivec Eduard Hanslik byl zvláštní formou díla zaskočen; tentokrát se ve svém odhadu velmi mýlil, jestliže napsal: „Jsou zde přitažlivá čísla, ale ve svém součtu nezanechávají vlastně žádný celkový dojem. Každá Dumka je totiž sama o sobě konfliktní, náhle přeskakuje ze zadumanosti do veselí a posluchač musí během šesti krátkých skladeb prodělat dvanáct příkrých změn nálady. Postrádáme vnitřní nutnost, která by šestici Dumeck spojovala. [...] Zdá se, že seřazení do tria vyplynulo spíše z rozmaru, s nímž se ovšem nebudeme přít, když nám v této zvláštní formě přinesl tolik výtečné a půvabné hudby.“ Dvořák sám několikrát označil „Dumky“ za obtížné, „velice choulostivé co se týče přednesu“. Pro strhující temperament a citovost však právě ony patří ze všech Dvořákových trií k nejoblíbenějším jak u interpretů, tak u publika.

— SMETANOVO TRIO

navazuje na tradici souboru, který pod tímtéž názvem založil roku 1934 klavírista Josef Páleníček a později mezinárodně proslul pod názvem České trio. Členové dnešního složení jsou všichni prvotřídními sólisty svého nástroje, což jim umožňuje kombinovat vystoupení celé sestavy se sólovými skladbami. Cesta Smetanova tria je lemována mimořádnými domácími i mezinárodními úspěchy. Trio je nositelem Ceny komorního spolku při České filharmonii a Ceny Nadace Bohuslava Martinů. Od roku 2024 je Smetanovo trio rezidenčním souborem londýnské Wigmore Hall. Je pravidelným hostem významných domácích pořadatelů a festivalů (Pražské jaro, Janáčkův máj, Mezinárodní festival Český Krumlov, Moravský podzim, Concentus moraviae aj.), je zváno ke koncertům po

celé Evropě, vystupovalo v Japonsku, Egyptě, Jižní Americe i Spojených Státech. Smetanovo trio realizovalo celou řadu nahrávek u domácích a zahraničních společností, od roku 2000 pravidelně nahrává pro firmu Supraphon. Snímky Smetanova tria získaly řadu prestižních ocenění (mj. BBC Music Magazine Awards, Diapason d'Or, cenu měsíce BBC Chamber recording of the month, MusicWeb International). Odborná kritika zdůrazňuje výjimečné sólistické kvality a brilantní techniku, dynamičnost hry, perfektní souhru.

18

19

Divadlo J. K. Tyla

V srdci Třeboně se nachází architektonický klenot – Divadlo J. K. Tyla. Toto komorní divadlo bylo otevřeno v roce 1833, kdy vzniklo přestavbou bývalé sladovny městského pivovaru, který zanikl při velkém požáru města v roce 1781. Stavbu iniciovali třeboňští měšťané, kteří tak navázali na bohatou divadelní tradici města.

Interiér divadla prošel v letech 1871–1872 zásadní úpravou pod vedením schwarzenberského stavitele Ignáce Trostmannna. Byla přidána galerie a lóže, což výrazně zvýšilo kapacitu hlediště. Výzdobu stropu a hlavní opony s alegorickým výjevem příchodu Apollona s bohyněmi Thálií a Melpomené vytvořil písecký malíř František Skála. Tato opona patří mezi nejstarší dochované divadelní opony v České republice.

Divadlo je pojmenováno po Josefu Kajetánu Tylovi na počest jeho dvou hostování v Třeboni v letech 1852 a 1856. Během své historie přivítalo řadu významných umělců, včetně loutkáře Matěje Kopeckého a pěvkyně Emy Destinové.

Dnes slouží jako prostor pro divadelní představení, koncerty a další kulturní akce. Jeho interiér, často přirovnávaný k „malé Zlaté kapliče“ díky své podobnosti s pražským Národním divadlem, nabízí návštěvníkům jedinečnou a útulnou atmosféru.

10. 7. 2025, 19.30 kostel sv. Jiljí

Michaela Káčerková – varhany, cembalo

Barbora Perná – zpěv

Vilém Veverka – hoboj

PROGRAM

Georg Philipp Telemann

Fantazie č. 3 h moll pro hoboj sólo (TWV 40:4)

Largo. Vivace – Allegro

Johann Caspar Ferdinand Fischer

Preludium a Chaconne ze Suity Euterpe pro cembalo

Antonio Vivaldi

Sonáta c moll pro hoboj a continuo (RV 53)

Adagio

Allegro

Andante

Allegro

Jan Klusák

Príápeia pro hoboj sólo

Georg Friedrich Händel

„Lascia chio pinga“, árie Almireny z dějství opery Rinaldo (HWV 7)

Georg Friedrich Händel

„Rejoice, O daughter of Zion“, árie pro soprán z oratoria Messiah (HWV 56)

Martin Hybler

světová premiéra

Johann Sebastian Bach

Fantazie a fuga a moll pro varhany (BWV 561)

Fantasia. Presto

Fuga. Adagio

20

21

Neobyčejně obsáhlé dílo **Georga Philippa Telemanna** zahrnuje skladby všech oborů a pro rozmanitá obsazení. Jak bylo v barokní době obvyklé, často nebylo nástrojové složení stanoveno přesně a ponechávalo interpretům volbu. Telemannova nesmírně početná tvorba zahrnuje třicetku fantazií pro housle či pro violu sólo, a také dvanáct fantazií, určených původně příčné flétně, které se uvádějí také v provedení hobojských. Dnes z nich zazní *Fantazie č. 3 h moll*. Telemann uplatňuje bohatou škálu nápadů, jeho smysl pro polyfonní vedení hlasů dovoluje ve skladbě pro sólový dechový nástroj rozvinout bohaté hráčské techniky.

Skladatel, varhaník, houslista a kapelník **Johann Caspar Ferdinand Fischer**, rodák z Krásna u Falknova, strávil většinu života v Rastattu v Bádensko-Württembersku. Mnoho z jeho díla je ztraceno, přesto se dá soudit, že byl obeznámen s francouzskou hudbou své doby. V Augsburgu vyšla zřejmě roku 1700 sbírka jeho devíti tanečních suit *Musikalisches Parnassus*, každá suita je pojmenována po jedné z devíti bohyní múzických umění – Kalliopé, múze epického básnictví; Euterpé byla přičena hudba a lyrické básnictví a byla zobrazována jako dívka s flétnou, Erató milostná poezie, Thaleia se starala o veselé básnění, Melpoméné o umění tragédie, Terpsichoré o tanec, Kleió o historické vyprávění, Urania o astronomii a Polyhymnia o sborový zpěv. Z Fischerovy šestivěté suity *Euterpe* zazní první a poslední věta.

Sonáta c moll (RV 53) **Antonia Vivaldiho** je určena pro hoboj s doprovodem continua, zde tedy cembala. Vivaldi komponoval především houslové sonáty, jichž vytvořil přes padesát, čtyři sonáty pro příčnou a jednu pro zobcovou flétnu, pro hoboj sonátu pouze jedinou, pokud pomineme dvě, u nichž není obsazení uvedeno a hoboj se předpokládá alternativně k houslím. *Hobojová sonáta c moll* vznikla mezi roky 1716–1717, tedy v době skladatelova působení v Benátkách, kde byl učitelem hudby v sirotčinci Pio Ospedale della Pietà, pro jehož orchestr a chovance vytvořil bezpočet skladeb.

Název skladby *Príápeia pro hoboj sólo* **Jana Klusáka** z roku 1986 je odvozen ze jména syna Dionýsa a Afrodity, který se jmenoval Priapos (v latině Lutinus) a byl řeckým bohem hojnosti a strážcem vinic, zahrad a polí. V některých zobrazováních se jako alegorie plodivé moci přírody později zobrazoval se ztopořeným pohlavním údem, původní pojetí jej představovalo se zahradnickým nožem a jeho klín představoval koš ovoce. Jan Klusák sám sebe v jednom rozhovoru označil za „literárního všežravce“, ovšem u člověka s neobyčejným kulturním zřetelivým nemohli ve čtenářských zálibách chybět starověcí autoři, včetně jejich satyrských her a ironického humoru, který se dle všeho skrývá i za *Príápeiou*. Skladatel v ní počítal s akustickým efektem dlouhého dozvuku, provedení v chrámu je pro ni ideální.

Koncem roku 1710 přijel **Georg Friedrich Händel** do Londýna, který se stal do konce života jeho trvalým působištěm. V Londýně vznikla jeho nejslavnější oratoria a opery. První operou pro Londýn byl *Rinaldo*, u Händela ji objednal Aaron Hill, ředitel Theatre Royal Haymarket, který spolu s Giacomem Rossim vytvořil libreto. Opera na námět eposu *Osvobozený Jeruzalém* Torquata Tassa o období křížových výprav byla s velkým úspěchem poprvé provedena 24. února 1711. Vznikla během dvou týdnů a není divu, že Händel využil i již existující hudbu. Melodie árie „Lascia ch'io pianga“ zazněla jako instrumentální doprovod scény v jeho opeře *Almira* z roku 1705, uplatnil ji také v oratoriu *Il trionfo del tempo e del tisinganno* (Triumf času a rozčarování). V opeře *Rinaldo* je nářkem zajaté křesťanky Almireny, která má obměkčit věznitele; v této podobě se stala jednou z nejslavnějších barokních árií. Stejného věhlasu dosáhla sopránová árie „Rejoice greatly, o daughter of Zion“ z oratoria *Messiah*, uvedeného poprvé 13. dubna 1742 v Dublinu. Jako text árie použil libretista Christoph Daniel Ebeling část Knihy proroka Zachariáše ze Starého zákona.

Dodnes sice není zcela spolehlivě jisté, zda je *Fantazie a fuga a moll pro varhany* (BWV 561) skutečně dílem **Johanna Sebastiana Bacha**, obsahuje však prvky, které lze za ryze „bachovské“ považovat a pod Bachovým jménem se také uvádí. Fantazie s rychlými arpeggii a běhy nad prodlevou, paralelními terciemi a sextami a motoričností pohybu Fugy poskytují interpretovi příležitost prokázat prstovou zručnost.

22

23

— MICHAELA KÁČERKOVÁ

Varhanice Michaela Káčerková vystupuje pravidelně na koncertech i festivalech v České republice, Německu, Rakousku, Polsku, Itálii a Francii, také v USA a v Japonsku. Ve své vlasti spolupracuje s mnoha sólisty, orchestry a ansámblu specializovanými na hudbu baroka. Její repertoár zahrnuje hudbu všech stylových období od renesance až po současnou tvorbu. Důležitým základním kamenem jejího repertoáru je česká varhanní tvorba. Hru na varhany vystudovala na Pražské konzervatoři u Jana Hory, na Akademii múzických umění u Jaroslava Tůmy a studium si doplnila na Vysoké hudební a divadelní škole Felixe Mendelssohna Bartholdyho v Lipsku. Účastnila se řady mistrovských kurzů. V současné době se zabývá rozsáhlým nahrávacím projektem „Historické varhany Karlovarského kraje“, série CD vychází u společnosti ARTA Records. Michaela Káčerková je zakladatelkou a dramaturgyní Mezinárodního hudebního festivalu J. C. F. Fischera a Karlovarských varhanních večerů. Od června 2021 je ředitelkou Karlovarského symfonického orchestru.

— BARBORA PERNÁ

Barbora Perná, absolventka Pražské konzervatoře a Akademie múzických umění, se v šestnácti letech zúčastnila pěveckých kurzů v Riva del Garda v Itálii. Jako sólistka Dětské opery Praha vystoupila na EXPU 2005 v japonském Aiči, představila se také v Bayreuthu, ve Vídni a v pařížské Opéra Bastille. Od roku 2006 hostuje v tuzemských divadlech v Ostravě, v Plzni, v Liberci, v Opavě, v Českých Budějovicích. Je laureátkou řady soutěží, mezi nimi Mezinárodní pěvecké soutěže A. Dvořáka roku 2010, z níž si odnesla celou řadu dalších cen. Vystupovala v Německu, Itálii, Francii, Rakousku, ale také v Japonsku a v Číně. Od roku 2019 byla členkou sólistického ansámblu Moravského divadla Olomouc, kde nastudovala role Jenůfy v *Její pastorkyni* Leoše Janáčka, Fiordiligi v Mozartově opeře *Così fan tutte* a Vitellii v *La clemenza di Tito*, Leonoru ve *Fidelio* L. van Beethovena, titulní roli Dvořákovy *Rusalky* (za níž roku 2018 získala Moravskoslezskou kulturní Cenu Jantar), Judith v opeře B. Bartóka *Modrovousův hrad*, Neddu v Leoncavallových *Komediantech* aj. V repertáru má také titulní roli Janáčkovy *Lišky Bystroušky*, Mařenku ze Smetanovy *Prodané nevěsty*, Agatu z Weberova *Čarostřelce* aj. Od roku 2025 je sólistkou Národního divadla a Státní opery v Praze, kde mj. vytvořila role Hraběnky ve *Figarově svatbě*, Papageny a První dámy v *Kouzelné flétně*, Zerliny v *Donu Giovannim* či Daisy Parker alias José Pasodoble v operetě *Ples v hotelu Savoy*.

24

25

— VILÉM VEVERKA

Hobojista Vilém Veverka studoval na Akademii múzických umění v Praze a na Vysoké hudební škole Hannse Eislera v Berlíně a v rámci Karajanovy akademie působil také v orchestru Berlínských filharmoniků. V roce 2003 se stal vítězem prestižní soutěže Sony Music Foundation a od té doby si vybudoval pozici mezinárodně respektovaného sólisty a komorního hráče, řazeného mezi nejrenomovanější interprety svého oboru. Je zakládajícím členem hudebních souborů jako Ensemble Berlin-Prag a Philharmonia Octet i progresivní „Trans-Fusion“ formace Vilém Veverka TRIOplus. Jako sólista vystoupil s mnoha významnými orchestry doma, v dalších zemích Evropy, v Americe i v Asii. Se svou vlastní „kapelou“ – Ultimate W Band – se specializuje na žánrovou fúzi (album *Next Horizon*, 2020). Od roku 2009 spolupracuje s vydavatelstvím Supraphon, u kterého vydal řadu oceněných nahrávek. V české či světové premiéře provedl mnoho technicky náročných koncertantních skladeb druhé poloviny 20. století a současnosti. Je ambasadorem francouzského výrobce Buffet-Crampon, v současnosti hraje na model Virtuose. Od roku 2024 pedagogicky působí na Ostravské univerzitě.

Kostel sv. Jiljí

Kostel svatého Jiljí a Panny Marie Královny je jednou z nejstarších a nejvýznamnějších sakrálních staveb v Třeboni. Jeho historie sahá až do 14. století, kdy byl v souvislosti se založením augustiniánského kláštera přestavěn na klášterní chrám. Původně gotická stavba byla v průběhu staletí několikrát upravována, přičemž zásadní barokní přestavba proběhla ve 2. polovině 17. století pod vlivem rodu Schwarzenbergů.

Stavba je výjimečná svou architekturou – zejména dvojlovní dispozicí, která byla v českých zemích použita vůbec poprvé právě zde. Interiér kostela uchovává cenné umělecké prvky: bohatě zdobený barokní oltář, sochařskou i malířskou výzdobu, jež spoluvytváří silnou duchovní atmosféru.

Zvláštní pozornost si zaslouží historické varhany z roku 1648, dílo Václava Pantočky z významné varhanářské rodiny. Patří k nejcenějším nástrojům svého druhu v regionu a jejich zvuk vyniká ve výjimečné akustice chrámového prostoru – zvuk se v prostoru kostela výborně rozléhá a umožňuje hudbě plně vyniknout.

Kostel je dodnes živým duchovním centrem a svou polohou i charakterem zůstává významným místem nejen pro Třeboňany, ale i pro návštěvníky města.

26

27

10. 7. 2025, 22.00 Lounge bar Tunel

Emil Viklický – klávesy

Štěpán Markovič – saxofon

Pro český a československý jazz má zásadní význam osobnost Karla Velebného, saxofonisty, vibrafonisty a jazzového pedagoga. Ten založil v 50. letech skupinu STUDIO 5, později SHQ Karla Velebného, kterým prošli hudebníci posléze úspěšní v USA.

– EMIL VIKLICKÝ a ŠTĚPÁN MARKOVIČ

jsou oba jeho žáky a spoluhráči. Emil hrál v SHQ v letech 1974–1989, Štěpán studoval pod vedením Karla Velebného na Konzervatoři Jaroslava Ježka v Praze (KJJ), dnes na této škole vyučuje hru na saxofon.

Oba protagonisté dnešního koncertu spolu mnohokrát hráli a natočili v nejrůznějších kombinacích, včetně dueta, které dnes uslyšíte. Duet je jazzová disciplína, která umožňuje maximální míru vzájemné komunikace. Na programu budou skladby Herbie Hancocka, Billa Evanse, Jeffa Lorbera, americké jazzové standardy a vlastní kompozice.

Lounge bar Tunel

Tunel Music Bar sídlí v historické pasáži Beseda. Jeho interiér spojuje původní kamenné klenby s moderním klubovým designem, čímž vytváří jedinečné prostředí s autentickým charakterem.

Název „Tunel“ odkazuje nejen na samotný tvar prostoru, ale také na jeho funkci – vést návštěvníky napříč různými hudebními styly a atmosférami. Díky své poloze a akustice nabízí prostor mimořádně blízký kontakt mezi interprety a publikem.

Bar je známý svou komorní, ale živou atmosférou, která podporuje soustředěný poslech i neformální setkávání. Mezi místními je dlouhodobě oblíbený pro svou otevřenost a styl, který se liší od běžných koncertních sálů – zde hudba zní opravdu zblízka.

28

29

11. 7. 2025, 19.30 nádvoří Městského úřadu Třeboň

Večer filmových a muzikálových melodií

Charlotte Režná – zpěv

Pavel Režný – zpěv

Kryštof Marek – dirigent

Jihočeská filharmonie

PROGRAM

Andrew Lloyd Webber / Tim Rice

Heaven on Their Minds / Jak ze sna procitám (Jidáš)

Everything Alright / Vše je tak, jak má být (Máří Magdaléna, Ježíš)

Jesus Christ Superstar

Andrew Lloyd Webber / Trevor Nunn

Memory / Vzpomínka (Grizabella)

Cats / Kočky

Trevor Rabin

I Don't Wanna Miss a Thing / Nechci nic zmeškat

z filmu **Armageddon**

Gabriel Yared

The English Patient / Anglický pacient

hudba z filmu

Monty Norman

James Bond

hudební téma filmové série

Leslie Bricusse / Anthony Newley

Feeling Good / Dobrý pocit

píseň z muzikálu **The Roar of the Greasepaint – The Smell of the Crowd**

/ Křik líčidel – Vůně davu

Thomas Newman

Skyfall

hudba ze stejnojmenné „bondovky“ (23. pokračování)

Queen
Who Wants to Live Forever / Kdo chce žít věčně
 píseň z filmu **Highlander / Horal**

Lady Gaga
Shallow / Mělčina
 balada z filmu **A Star Is Born / Zrodila se hvězda**

přestávka

Burt Bacharach
Raindrops Keep Falling on my Head
 z filmu **Butch Cassidy and the Sundance Kid**

Harold Arlen / Yip Harburg
Over the Rainbow / Někde tam nad duhou
The Wizard of Oz / Čaroděj ze země Oz

Karel Svoboda / Zdeněk Borovec
Stevenův monolog (Steven)
Dracula

Klaus Badel / Hans Zimmer / Geoff Zanelli
Pirates Of Caribbean / Piráti z Karibiku (hudba k filmové sérii)

Karel Svoboda / Zdeněk Borovec
Jsi můj pán (Lorraine)
Dracula

Andrew Lloyd Webber / Charles Hart, Richard Stilgoe
The Phantom of the Opera / Fantom opery

Leonard Bernstein / Stephen Sondheim
Maria (Tony)
West Side Story

Andrew Lloyd Webber / Tim Rice
I Don't Know How to Love Him / Nevím, jak ho milovat (Máří Magdaléna)
Gethsemane. I only Want To Say / Getsemanská zahrada. Chci jen říct (Ježíš)
Jesus Christ Superstar

30

31

Muzikál jako žánr má původ v americkém zábavním divadle 19. století. K jeho rozvoji na počátku 20. století významně přispěli evropští imigranti, kteří importovali do Spojených států prvky operety a revue. Za jeden z milníků v dějinách muzikálu je považován *Show Boat* (Lod' komediantů) Jeroma Kerna a Oscara Hammersteina II., významné byly příspěvky bratrů Georga a Iry Gershwinových a broadwayská produkce třicátých let. K rozvoji muzikálu přispěla také první léta zvukového filmu. Muzikál charakterizuje mnohem výrazněji než ostatní hudebně-divadelní žánry týmová práce, podíl autorů příběhu, písňových textů, hudby, jejího aranžmá a konečně i choreografů a dalších je často nedělitelný.

Chronologicky nejstarším číslem našeho programu je udělením Oscara oceněná píseň „Over the Rainbow“ z filmového muzikálu *The Wizard of Oz* s hudbou **Harolda Arlena** (1905–1986) z roku 1939, v němž tehdy sedmnáctiletá Judy Garland zpívala o modrých ptáčích kdesi nad duhou, o hvězdách a o snech, které se plní. *West Side Story* (Příběh Západní čtvrti) **Leonarda Bernsteina** (1918–1990), moderní adaptace příběhu Romea a Julie ze Shakespearova dramatu, měl oficiální premiéru 26. září 1957 v New Yorku. Skladatelův původní plán díla o náboženském konfliktu židů a křesťanů se změnil na sociálně a národnostně motivovaný střet, který žel zůstává stále aktuální; láska Toniho a Marie nemá v takovém světě budoucnost. Roku 1961 vznikl podle divadelního muzikálu film, který z *West Side Story* učinil klasické dílo svého žánru.

Z roku 1964 je muzikál s dlouhým názvem *The Roar of the Greasepaint – The Smell of the Crowd*, který je dnes téměř zapomenut. Píseň *Feeling Good* **Leslieho Bricusse** (1931–2021) si však začala žít vlastním životem v podání Sammyho Davise jr., George Michaela, rockových skupin a dalších, a v mnoha adaptacích.

Koncem šedesátých let začal do instrumentační složky muzikálu pronikat rock a pop. V Anglii se šťastně sešla autorská dvojice skladatel **Andrew Lloyd Webber** (nar. 1948) a libretista Tim Rice, jejichž rocková opera *Jesus Christ Superstar* má v dějinách hudebního divadla stěžejní místo. Příběh posledních dnů Kristova života v moderním zpracování měl premiéru roku 1971 na Broadway, roku 1973 vznikl film. V Praze byla opera poprvé uvedena roku 1994 v divadle Spirála na Výstavišti v Holešovicích v českém překladu Michala Prostějovského, roku 2023 jej na Nové scéně uvedlo Divadlo J. K. Tyla v Plzni v titulní roli s Pavlem Režným. Roku 1981 mělo v Londýně premiéru další úspěšné Webberovo dílo, muzikál *Cats* podle básnické sbírky T. S. Eliota, alegorie o kočičím soupeření, které se velmi podobá vztahům mezi lidmi. O pět let později byl v Londýně uveden další Webberův muzikál, *The Phantom of the Opera* podle mnohokrát zfilmovaného románu Gastona Leroux z roku 1911

o zpěvačce a tajemném obyvateli podzemního labyrintu pod pařížskou Operou. Také tento Webberův muzikál se roku 2004 dočkal filmové podoby.

Za první uvedení muzikálu v Čechách se považuje *Divotvorný hrnec* (Finnian's Rainbow, Burton Lane / E. Y. Harburg) z roku 1947, který hned následujícího roku v adaptaci Jiřího Voskovce a Jana Wericha uvedlo pražské Divadlo ABC. Voskovec, zklamán politickými poměry, se vrátil do Spojených států a kulturní politika se vydala jiným směrem. Dvacet let nato vznikl filmový muzikál *Starci na chmelu* a původní český muzikál pozvolna doháněl svět. V Kongresovém centru (dříve Palác kultury) v Praze měl 13. října 1995 premiéru muzikál *Dracula* s hudbou **Karla Svobody** (1938–2007), vytvořený volně podle stejnojmenného románu Brama Stokera. Český *Dracula* měl obrovský ohlas nejen doma, nýbrž také při zahraničních uvedeních v Basileji, hrál se také ve Francii, Turecku, na festivalu v Ettlingenu v Bádensku. Český skladatel se svým muzikálem o upírovi zaznamenal prvenství, stejnojmenný americký muzikál s hudbou Franka Wildhorna byl poprvé uveden roku 2001 v San Diegu.

Filmová hudba se od chvíle, kdy se film rozezněl, stala postupně samostatným žánrem a v mnoha případech prokázala soběstačnost také jako svébytná koncertní hudba. Ústřední téma seriálu o agentovi 007 Jamesi Bondovi, jehož první díl je z roku 1962, pozná každý milovník příběhů, v nichž hlavní hrdina vždy vyvážne nejabsurdnějším nebezpečím. Témat (znělek) vzniklo několik, první z nich složil **Monty Norman** (1928–2022) pro snímek *Dr. No*, další **John Barry** (1933–2011) pro film *Srdečné pozdravy z Ruska* a podílel se na dalších deseti „bondovkách“, pro díl *Skyfall* vytvořil hudbu **Thomas Newman** (nar. 1955). Film *Butch Cassidy and Sundance Kid* z roku 1969 s Paulem Newmanem a Robertem Redfordem v titulních rolích byl volným zpracováním příběhu dvou skutečných banditů Divokého západu, autorem hudby byl **Burt Bacharach** (1928–2023), který získal za ústřední píseň Oscara. Píseň „Who Wants to Live Forever“ skupiny **Queen** zazněla v americkém filmu *Highlander* z roku 1986. Důležitou roli měla hudba **Gabriela Yareda** (nar. 1949) ve válečném filmu *The English Patient* z roku 1996 podle povídky Michaela Ondaatjeho, jejíž soundtrack si vydobyl čtyři významná mezinárodní ocenění.

Velký podíl měl na šíření a úspěších filmové hudby v řadě případů nahrávací průmysl. Komerčně velmi úspěšnými byly například snímky z katastrofického filmu *Armageddon* z roku 1998, k němuž hudbu vytvořili **Trevor Rabin** (nar. 1954) a Harry Gregson-Williams a na nichž se podílely skupina Aerosmith, Bon Jovi a další. Podobně vešla spolu s koncertním uváděním do povědomí také hudba pětidílné série z let 2003–2017 *Pirates of Caribbean*, v níž vytvořil hlavní roli Johnny Depp,

jako autoři hudby jsou pod ním podepsáni **Klaus Badelt** (nar. 1967), **Hans Zimmer** (nar. 1957) a **Geoff Zanelli** (nar. 1974). Film *A Star is Born* má několik verzí resp. remaků, první verze je z roku 1937, ve druhé z roku 1954 hrála Judy Garland, v další z roku 1976 Barbra Streisand a Kris Kristofferson, ve verzi z roku 2018 Lady Gaga (pod vlastním jménem Stefani Germanotta) a Bradley Cooper. **Lady Gaga** (nar. 1986) získala za soundtrack Zlatý glóbus, cenu Grammy a další významná ocenění.

Při poslechu hudby z muzikálů a filmů se tak můžeme zamýšlet nad odpovědí na otázku, jak vlastně vzniká opravdový hit.

— CHARLOTTE REŽNÁ

Vystudovala muzikálové herectví na Mezinárodní konzervatoři Praha a ve zpěvu a tanci se zdokonaluje v Rakousku a Německu. Už během studií hostovala v několika inscenacích Divadla J. K. Tyla v Plzni, kde v roce 2016 nastoupila do stálého angažmá. Diváci ji mohli vidět například jako Brendu Strong (*Chyt' mě, jestli na to máš*), Chavu (*Šumař na střeše*), Bělu (*Co takhle svatba, princi?*), Vanilku (*Dobře placená procházka*), Johannu (*Sweeney Todd*), Heather (*Green Day's American Idiot*), Elizy Doolittleovou (*My Fair Lady*), Betty Schaeffer (*Sunset Boulevard*), Máří Magdalénu (*Jesus Christ Superstar*), Lorraine (*Dracula*). Za svůj mimořádný výkon v roli Elizy Doolittleové získala širší nominaci na Cenu Thálie a Uměleckou cenu města Plzně pro umělce do třiceti let. Kromě působení v divadle se věnuje i dabingu a nazpívání českých verzí písní pro filmy společností Disney, Netflix, DreamWorks a dalších.

34

— PAVEL REŽNÝ

Vystudoval muzikálové herectví na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Od roku 2014 je v angažmá v Divadle J. K. Tyla v Plzni, kde ztvárnil pestré spektrum rolí, mimo jiné Tonyho ve *West Side Story*, Ježíše v *Jesus Christ Superstar*, Joa Gillise v *Sunset Boulevard* Andrew Lloyd Webbera, Smrt v *Elisabeth* Sylvestra Levaye aj. Hostoval v muzikálových inscenacích *Ať žijí duchové!* (Kongresové centrum Praha), *Starci na chmelu* (Studio Dva) a *Bratři* (Divadlo Na Fidlovačce). Za svůj jevištní výkon v roli Tonyho ve *West Side Story* byl v roce 2018 nominován na Cenu Thálie a obdržel Cenu ředitele Divadla J. K. Tyla pro umělce do třiceti let, za roli Smrti v *Elisabeth* získal v roce 2020 Cenu Thálie a Cenu diváků i kritiků, za roli Ježíše v *Jesus Christ Superstar* byl v roce 2024 rovněž nominován na Cenu Thálie a stal se laureátem Ceny magazínu Musical-opereta v kategorii nejoblíbenější herec. Vedle herectví se věnuje dirigování a podílí se na nastudování muzikálových inscenací jako asistent.

35

— KRYŠTOF MAREK

Dirigent, skladatel, textař, aranžér a jazzový pianista Kryštof Marek působí v Hudebním divadle Karlín, ve Studiu Dva, hostuje s Českým národním symfonickým orchestrem a jako dirigent v Divadle J. K. Tyla v Plzni. Je autorem koncertů pro housle, klavír, lesní roh, harfu, violoncellového dvojkoncertu ad. Pro každoroční slavnosti Navalís vytvořil od roku 2016 řadu symfonických a vokálně-instrumentálních děl, pro Studio Dva texty a hudbu k inscenaci *Malý princ* na motivy pohádky Antoina de Saint-Exupéryho (2022). V roce 2023 provedl své oratorium *Pět hvězd*. Je autorem *Tří pražských obrazů*, povinné skladby pro soutěž Pražského jara 2024. Výrazná je jeho spolupráce s Českým rozhlasem, v rámci které zrealizoval více než čtyři desítky hudebních dramatizací. Je pravidelným hostem Mezinárodního hudebního festivalu Prague Proms. Své kompozice představil i na prestižních jazzových festivalech v Montreux a v Londýně. Vydal mnoho autorských CD. Je držitelem Českého lva za hudbu k filmu *Masaryk*.

— JIHOČESKÁ FILHARMONIE

Jihočeská filharmonie se sídlem v Českých Budějovicích byla založena v roce 1981 pod původním názvem Jihočeský státní orchestr. U vzniku tohoto jediného filharmonického orchestru v Jihočeském kraji stál dirigent Jaroslav Vodňanský, později se ve funkci šéfdirigenta vystřídali Ondřej Kukal, Jaroslav Krček a Stanislav Vavřínek, v letech 2008–2020 jej vedl Jan Talich, 2021–2023 Miran Vaupotić a od sezóny 2024/2025 se stala novou šéfdirigentkou Alena Hron. V současnosti má orchestr 39 členů, většina hudebníků jsou mladí, ctížádostiví a perspektivní hráči. Kromě samozřejmé interpretace klasického repertoáru a skladeb vhodných pro menší orchestry a malý koncertní sál orchestr stále více sleduje i současný trend propojování žánrů a objevování nových pohledů na interpretaci a prezentaci.

36

37

Nádvoří městského úřadu

Městský úřad Třeboň se nachází v areálu bývalých kasáren. Na jejich místě stával původně zemědělský dvůr, doložený v roce 1598. Patřil Ludvíku Quosovi z Pernsdorfu, podkonímu Petra Voka z Rožmberka. Od potomků původního majitele koupila hospodářský dvůr třeboňská obec. Nejprve pokračovala v hospodářské činnosti. Časté průtahy vojska přes Třeboň v polovině 19. století sužovaly místní obyvatelstvo natolik, že bylo rozhodnuto v roce 1860 přebudovat dvůr na kasárna pro ubytování vojska. Kasárny byly vybudovány v letech 1876–1884 podle návrhu místního stavitele Ludvíka Martínka. Město uvolnilo na rekonstrukci částku 156 973 zlatých 20 krejcarů. V roce 1884 byl objekt převzat vojenskou správou. Zdálo se, že kasárna tu budou navždy. Po roce 1910 se začala ale projevovat řada nedostatků. Zejména vlhkost od blízkého kasárenského rybníka. Proto prapor myslivců opustil Třeboň na jaře 1912. Město hledalo kupce. Objekt i s rybníkem odkoupil v roce 1913 Zemský výbor království českého. Nový majitel tu chtěl zřídit polepšovnu a donucovací pracovnu. V letech 1914–1921 sloužil objekt jako lazaret pro raněné vojáky ve válce a azylový dům. V letech 1921–1939 zde byla kasárna Čsl. armády a v letech 1939–1945 objekt sloužil jako sklady německé armády. V roce 1945 převzalo objekt Ministerstvo národní obrany. Od roku 1960 tu byla umístěna posádka, která zabezpečovala protivzdušnou obranu státu s velitelstvím v Třebotovicích. Poslední vojáci odešli v roce 1993. Město Třeboň převzalo kasárna od MNO v roce 2002. Zpočátku uvažovalo město o prodeji objektu, ale na jednání zastupitelstva v roce 2006 byl prodej těsnou většinou zastupitelů zamítnut. Následně se vedení města rozhodlo kasárna přestavět pro úřady městské a státní správy. Rekonstrukce probíhala v roce 2008–2009 s finanční podporou Evropské unie. Objekt byl slavnostně otevřen 25. října 2009.

Jiřina Psíková

12. 7. 2025, 19.30 nádvoří Městského úřadu Třeboň

POCTA EMĚ DESTINNOVÉ

Alžběta Poláčková – soprán

Sungbin Kim / Korejská republika – baryton

(1. místo v Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka)

Martin Leginus / Slovensko – dirigent

Komorní filharmonie Pardubice

PROGRAM

Lukáš Hurník

Gala Overture (světová premiéra)

Antonín Dvořák

Furiant z České suity op. 39

Antonín Dvořák / Jaroslav Vrchlický

„Za štíhlou gazelou“, árie Armidy z opery Armida

Giacomo Puccini

Intermezzo z opery Manon Lescaut

Ruggero Leoncavallo

„Si può? Si può?“ – Prolog z opery I pagliacci / Komedianti

Ruggero Leoncavallo

Intermezzo z opery I pagliacci

Bedřich Smetana / Karel Sabina

**„Och jaký žal! ...Ten lásky sen“, árie Mařenky ze 3. dějství opery
Prodaná nevěsta**

Bedřich Smetana

Skočná ze 3. dějství opery Prodaná nevěsta

Antonín Dvořák / Jaroslav Kvapil

„Měsíčku na nebi hlubokém“, árie Rusalky z 1. dějství opery Rusalka

přestávka

Wolfgang Amadeus Mozart

Předehra k opeře Idomeneo

Wolfgang Amadeus Mozart / Lorenzo da Ponte

**„La ci darem la mano“, duet Zerliny a Dona Giovanniho z 1. dějství
opery Don Giovanni**

Georges Bizet – Ernest Guiraud

Carmen Suite č. 1, „Les Toréadors“

Georges Bizet / Henri Meilhac a Ludovic Halévy

**„Je dis querien ne m'épouvante“, árie Micaely ze 3. dějství
opery Carmen**

Georges Bizet – Ernest Guiraud

Carmen Suite č. 2, „Chanson Bohème“

Georges Bizet / Henri Meilhac a Ludovic Halévy

**„Votre toast, je peux vous l'apporter“, árie Escamillia z 2. dějství
opery Carmen**

Giacomo Puccini / Giovacchino Forzano

„O mio babbino caro“, árie Lauretty z opery Gianni Schicchi

Wolfgang Amadeus Mozart

Předehra k opeře Le nozze di Figaro / Figarova svatba

Wolfgang Amadeus Mozart / Emanuel Schikaneder

**„Pa-Pa-Pa...“, duet Papagena a Papageny z 2. dějství opery
Die Zauberflöte / Kouzelná flétna**

Program sestavený k počtě sopranistky Emy Destinnové (1878–1930) je uveden světovou premiérou skladby **Lukáše Hurníka**. Vznikla na objednávku festivalu Třeboňská nocturna právě pro tento večer a autor ji nazval *Gala Overture* – slavnostní předehra. Trochu s nadsázkou, neboť jak sdělil, čerpal „z několika motivů Mozartových a Pucciniho oper, nikoli ale z jejich hlavních melodií, nýbrž meziher, vyhrávek, předělů a protihlasů. V pomalé epizodě jsem zužitkoval duet „Já jsem tvůj a ty jsi má“ ze své muzikálové opery *The Angels*, který vyvolal u smyslem pro humor neobdařených kritiků takové znechucení, že jsem jej raději po premiéře vyškrtl.“

Na předehru tak dobře naváže temperamentní „Furiant“, závěrečná věta z *České suity* op. 39 **Antonína Dvořáka**, díla skladatelovy spontánní melodické invence a jemné instrumentační práce s orchestrem komorního obsazení. Suita vznikla roku 1879 a vyrostla z nálady první řady *Slovanských tanců*, komponovaných o rok dříve. Poprvé byla provedena 16. května 1879 při hudební akademii Spolku českých žurnalistů a 29. března 1880 pak byla zařazena na program koncertu Dvořákových skladeb, jehož výtěžek byl určen na dokončení Národního divadla v Praze.

Dvořákova opera *Rusalka* se stala po Smetanově *Prodané nevěstě* druhou nejhranější, nejoblíbenější a také v zahraničí nejznámější českou operou. V pohádkovém libretu Jaroslava Kvapila se skladateli dostalo do rukou libreto, které jej inspirovalo k melodiím naplněným nejvroucnějším citem, v charakteristice světa lidí, pohádkových bytostí a přírody uplatnil mistrovské umění orchestrace. Opera vznikala během roku 1900, premiéra se uskutečnila 31. března následujícího roku v Národním divadle v Praze a v prvním nastudování se na této scéně v repertoáru udržela deset let, po roční pauze byla nastudována znovu a plynule následovaly další inscenace.

Svou poslední operou *Armida* na libreto Jaroslava Vrchlického podle eposu Torquata Tassa se Dvořák obrátil k mnohokrát zhudebněnému historickému námětu z období křížových válek. Skladatel se snažil o vystižení orientální atmosféry, naplno rozvinul své umění práce s motivy. Premiéra 25. března 1904 v Národním divadle se však nevydařila, uvedení nebylo pečlivě připraveno, v divadle nepanovala dobrá atmosféra a dirigent František Pícka na dílo nestačil. Churavý a zklamaný Dvořák divadlo předčasně opustil a za několik týdnů zemřel. *Armida* se dodnes uvádí jen zřídka; v pražském Národním divadle byla uvedena roku 2023 se sólistkou dnešního koncertu Alžbětou Poláčkovou v titulní roli.

Prodaná nevěsta **Bedřicha Smetany** na libreto Karla Sabiny, původně lehká buffa s mluvenými dialogy, se ve své definitivní, hudebně obohacené verzi s prokomponovanými recitativy z roku 1870 stala v pravém slova

smyslu národní operou. Mařenčina árie „Och, jaký to žal“ byla zařazena do druhé verze, uvedené poprvé 29. ledna 1869 v Prozatímním divadle, „Skočná“ byla připojena do scény komediantů a zazněla poprvé ve třetí verzi opery 1. června téhož roku.

Opera *Carmen* **Georgese Bizeta** patří k nejpobulárnějším dílům světové operní literatury, ačkoli tomu premiéra v Paříži 3. března 1875 nenasvědčovala. Divadlo bylo sice plné a publikum dychtivé poznat novinku, ale živočišná titulní postava Carmen a „nemorální“ prostředí je zaskočilo. Bizet dva měsíce po premiéře zemřel, údajně zlomen žalem z neúspěchu, v té době však už měla *Carmen* za sebou 33 repríz. Bizet ještě stačil podepsat smlouvu s vídeňskou Dvorní operou, která žádala nahradit mluvené dialogy recitativy. Operu dokončil Ernest Guiraud (1837–1892) a v této podobě se opera rozletěla po světových jevištích; českou premiéru měla v Národním divadle v Praze 3. ledna 1884. Ernest Guiraud je také autorem dvou orchestrálních suit z hudby *Carmen*.

Operní život v Itálii 19. století se utvářel v úzkém sepjetí spolupráce, konkurence (a také intrikování) mezi impresárii, hudebními nakladateli a autory. Roku 1890 vypsál milánský vydavatel Edoardo Sonzogno už potřetí soutěž na nové opery. Podmínkou bylo z řady praktických důvodů jedno dějství. **Ruggero Leoncavallo** dvouaktovou operou podmínku nesplňoval a soutěže se účastnit nemohl, Sonzogna však příběh z divadelního prostředí *I pagliacci* zaujal, přetáhl Leoncavalla nakladateli Ricordimu, dílo vydal a 21. května 1892 se uskutečnila v milánském Teatro Dal Verme premiéra. V Prologu je shrnuta podstata slohu verismu, který už nechtěl na jevišti předvádět falešné slzy a předstíranou bolest, nýbrž pravdu (vero).

Po dvou víceméně neúspěšných pokusech (*Le Villi* a *Edgar*) znamenala opera *Manon Lescaut* pro **Giacoma Pucciniho** nástup kariéry jednoho z nejúspěšnějších operních skladatelů přelomu 19. a 20. století. Antoine François (abbé) Prévost ve své novele z roku 1731 vyprávěl příběh dívky, již touha po pohodlném životě v bohatství přivede do záhuby a strhne s sebou i muže, který ji miluje. Pucciniho emocionálně působivá hudba zní také z intermezza mezi 2. a 3. dějstvím; následuje po scéně dějového zvratu, kdy je Manon zatčena pro loupež šperků, uvržena do vězení a její tragický osud se začíná naplňovat.

Zcela jinou atmosféru má humorně ironická jednoaktovka *Gianni Schicchi* na libreto Giovacchina Forzana podle epizody z Danteho *La Divina Commedia* (Božská komedie). Tvůrčí součást tří aktovek *Il trittico* (Triptych), které měly společnou premiéru 14. prosince 1918 v Metropolitanu v New Yorku. Puccini si *Giannim Schicchim* splnil sen napsat komickou operu. V satirě na chamtivost, kořeněné černým humorem, je

místo i na Pucciniho působivé melodie, jako v árii Lauretty, která se snaží přesvědčit svého otce Schicchiho (jenž se vydává za mrtvého boháče Buosa Donatiho), aby přiřkl dědictví tetě jejího milého Rinuccia, neboť jinak od ní nedostanou souhlas k sňatku.

Roku 1780 obdržel **Wolfgang Amadeus Mozart** z Mnichova objednávku na karnevalovou operu pro nadcházející sezonu. Libreto na námět z řeckých dějin podle staršího francouzského libreta vytvořil Giovanni Battista Varesco. Mozart část díla zkomponoval na podzim téhož roku v Salcburku a počátkem listopadu odjel do Mnichova, kde během prosince a ledna probíhaly současně s dokončováním opery zkoušky. Úspěšná premiéra, na niž přijeli také Mozartův otec a sestra Nannerl, se konala 29. ledna 1781.

Předloha Mozartovy opery *Le nozze di Figaro* (Figarova svatba), komedie Pierra Augustina Carona de Beaumarchaise, byla na svou dobu odvážné dílo, které narazilo na cenzuru a teprve po udělení osobního souhlasu Ludvíka XIV. smělo být roku 1784 uvedeno. Také na vídeňském dvoře panovaly obavy z díla, které zesměšňuje šlechtu a obsahuje „nemravnosti“ a Beaumarchaisova hra byla zakázána. To pochopitelně přitáhlo zájem vídeňského dvorního básníka Lorenza da Ponte a vytvořil podle hry libreto pro Mozarta. Obratný da Ponte ujistil císaře Josefa II., že „vynechal a zkrátil vše, co by mohlo být na škodu jemnosti a slušnosti“ dvorního divadla. Premiéra Mozartovy opery se uskutečnila 1. května 1786. Prvním uvedením v Nosticově divadle v prosinci 1786 si skladatel získal pražské publikum a po jeho první návštěvě Prahy v lednu následujícího roku se začal utvářet tzv. „mozartovský kult“. Ten vedl k objednávce opery pro Prahu, *Dona Giovanniho*, který měl v Nosticově divadle premiéru 29. října 1789, a konečně k zakázce na operu ke korunovaci Leopolda II. za českého krále *La clemenza di Tito*, uvedené 6. září 1791. Poslední rok svého předčasně ukončeného života Mozart pracoval zběsile, vždyť už 30. září téhož roku se ve Vídni uskutečnila premiéra opery na německé libreto Emanuela Schikanedera *Die Zauberflöte* (Kouzelná flétna), díla, jehož zdánlivá prostota a hravost skrývá hluboké myšlenky – včetně rozmarného duetu dvou komických postav, které se přes různé překážky, jaké musí překonat spolu s ústředním párem opery Paminou a Taminem, konečně sejdou. V Praze se hrála poprvé v říjnu 1792 a 1. listopadu 1794 byla poprvé uvedena česky v překladu Václava Tháma.

42

43

— ALŽBĚTA POLÁČKOVÁ

Sopranistka Alžběta Poláčková studovala na pražské Akademii múzických umění. Úspěšně se zúčastnila několika mezinárodních pěveckých soutěží, mj. získala 1. cenu a Cenu Emy Destinové v Londýně na soutěži Anglo-Czechoslovak Trust a Cenu Národního divadla na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech roku 2002. Téhož roku debutovala jako Zerlina v Mozartově *Donu Giovanni* v Národním divadle v Praze a od roku 2003 je jeho sólistkou. Na této scéně vytvořila role v Mozartových operách (Pamina v *Kouzelné flétně*, Donna Elvira v *Donu Giovanni*, Hraběnka ve *Figarově svatbě*), Micaelu v Bizetově *Carmen*, Mimi v Pucciniho *Bohémě*, titulní roli Dvořákovy *Rusalky* a řadu dalších rolí. V červnu 2011 vyvolalo mimořádnou pozornost její ztvárnění Lise v opeře Philipa Glasse *Les Enfants terribles*. V roce 2015 debutovala v pařížské Opéra national v úloze Druhé žínky (Dvořák: *Rusalka*). Následoval debut s BBC Symphony Orchestra v roli Jitky (Smetana: *Dalibor*) pod taktovkou Jiřího Bělohávk. Roku 2016 provedla roli Lišáka v Janáčkových *Příhodách lišky Bystroušky* na festivalu v Glyndebourne. Koncertně vystoupila např. ve Vídni na festivalu Musikerlebnis Mitteleuropa a v Krakově na Österreichische Europa-Tage.

44

— SUNGBIN KIM

Barytonista Sungbin Kim studoval na soukromé Univerzitě Yonsei University v jihokorejském Soulu a později na Univerzitě umění v Berlíně. Roku 2023 zvítězil v Mezinárodní soutěži Antonína Dvořáka v kategorii Opera a získal řadu dalších ocenění. K jeho stěžejním rolím patří Almaviva v Mozartově *Figarově svatbě*, Belcore v Donizettiho *Nápoji lásky*, titulní role Verdiho *Rigoletta*. Roku 2018 vystoupil ve Státní opeře v Hannoveru v roli Papageny v *Kouzelné flétně*. V repertoáru má také kantáty Johanna Sebastiana Bacha, díla Felixe Mendelssohna aj. V sezoně 2024/2025 se představil v roli Pinga v nové inscenaci Pucciniho opery *Turandot* v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Jeho obsazení bylo součástí ceny, již Sungbin Kim získal na Mezinárodní pěvecké soutěži Antonína Dvořáka v Karlových Varech.

45

— MARTIN LEGINUS

Martin Leginus studoval na Státní konzervatoři v Bratislavě a pokračoval na tamní Vysoké škole múzických umění. V letech 2006–2025 působil ve Slovenském národním divadle, v sezoně 2023/2024 jako jeho ředitel. V letech 2013–2016 byl současně hudebním ředitelem Státní opery Praha, v sezoně 2015/2016 hlavním hostujícím dirigentem Pražského komorního orchestru. Dirigoval ve významných koncertních sálech ve Vídni, v Berlíně a v Tokiu. Se Státní operou Praha absolvoval roku 2015 úspěšné japonské turné, při němž řídil dvacet představení Verdiho opery *La traviata*. Čtyři roky také působil jako stálý hostující dirigent Státního komorního orchestru v Žilině. Roku 2022 nastudoval pro Velké divadlo v Poznani Dvořákovu *Rusalku*, za níž získal polskou národní cenu Jana Kiepury v kategorii dirigent roku. Roku 2025 řídil Pucciniho *Tosku* ve španělské Zaragoze a v Madridu.

— KOMORNÍ FILHARMONIE PARDUBICE

Orchestr, založený roku 1969, se už krátce po svém vzniku stal pod taktovkou svého prvního šéfdirigenta Libora Peška předním českým orchestrálním tělesem (tehdy ještě pod názvem Východočeský státní komorní orchestr). Od září 2018 stojí v čele orchestru šéfdirigent Stanislav Vavřínek. Filharmonie v Pardubicích pořádá tradiční abonentní cykly a další mimořádné koncerty, stále více se také zaměřuje na mladou i nejmladší generaci posluchačů. Pravidelným obohacením jejího repertoáru, v němž převažuje hudba klasicismu a dvacátého století, jsou také multižánrové a crossoverové projekty, které jsou důkazem, že kvalitní hudbu je možné provádět na špičkové úrovni napříč žánry a styly. Komorní filharmonie se prezentuje i v dalších městech Pardubického kraje a celé republiky. Pravidelně se účastní nejvýznamnějších festivalů v České republice (Mezinárodní hudební festival Pražské jaro, Smetanova Litomyšl, Mezinárodní hudební festival Leoše Janáčka, Mezinárodní hudební festival Český Krumlov a další). Vystupuje na prestižních evropských pódii (Concertgebouw v Amsterdamu, Festspielhaus v Salcburku, Musikverein ve Vídni, Tonhalle v Curychu ad.), orchestr zavítal do USA a do Číny, absolvoval též tři turné po Japonsku. Pracuje s předními našimi i zahraničními dirigenty a sólisty, svou bohatou diskografii rozšiřuje stále o nové nahrávky na CD (*Brilliant Classics*, *Naxos* a domácí *ArcoDiva*).

46

47

EMA DESTINNOVÁ (1878–1930)

Ema Destiniová, rozená Kittlová získala pěvecké školení u manželů Marie a Thomase Loewových, kteří soukromě vyučovali v Praze; po Marii Loewe-Destinn přijala Ema později umělecký pseudonym, jímž se proslavila. Vstup na profesionální operní dráhu neměla snadný. Jako devatenáctiletá předzpívala v Národním divadle, nebyla však přijata. Roku 1898 debutovala v berlínské Dvorní opeře jako Santuzza v aktovce Pietra Mascagniho *Cavalleria rusticana*. Během deseti let na této scéně odzpívala přes sedm set představení, poslední tamní rolí byla Milada ve Smetanově *Daliboru*. Na pozvání Cosimy Wagner si dvakrát zazpívala v Bayreuthu, v roce 1904 vystoupila poprvé v londýnské Covent Garden v Leoncavallových *Komediantech* po boku Enrica Carusa, jenž jí byl partnerem později také v Metropolitní opeře v New Yorku, mimo jiné v Pucciniho *Tosce* a roku 1910 ve světové premiéře jeho *Děvčete ze Západu*. Roku 1909 byla Emma Destinn Mařenkou v americké premiéře *Prodané nevěsty* pod taktovkou Gustava Mahlera. Na scéně Národního divadla vystoupila pohostinsky poprvé roku 1901 jako Carmen, následovaly titulní role Meyerbeerovy *Afričanky*, Senta v *Bludném Holanďanu*, Aida, Tosca aj., také Milada v *Daliboru*, roku 1913 Smetanova Libuše. Po první světové válce se vrátila do vlasti a také v dalších letech v Národním divadle hostovala, naposledy roku 1924. V závěru života žila v ústraní ve Stráži nad Nežárkou. Zemřela 28. ledna 1930 v Českých Budějovicích.

BACH JOHANN SEBASTIAN (1685–1750)

Bachův otec byl členem dvorní kapely v Eisenachu. Desetiletý Johann Sebastian však ztratil krátce po sobě oba rodiče a základní hudební vzdělání mu poskytl starší bratr. Roku 1703 se stal dvorním hudebníkem vévody ve Výmáru a varhaníkem Nového kostela v Arnstadt. Donesla se k němu pověst o varhanním umění Dietricha Buxtehudeho (1637–1707) a vydal se za ním do Lübecku. Podněty, které na této „studijní cestě“ získal, se staly základem Bachova varhanního i kompozičního umění. Roku 1717 byl jmenován knížecím kapelníkem v Köthenu, roku 1723 se stal kantorem u sv. Tomáše v Lipsku a s touto funkcí je spojen vrchol jeho života i umělecké tvorby. Významně se v hudbě uplatnili také Bachovi synové Wilhelm Friedemann, Carl Philipp Emanuel, Johann Christoph Friedrich a Johann Christian. Hudební dílo Johanna Sebastiana Bacha náleží do období vrcholného baroka. Jako u málokterého skladatele té doby se v jeho díle průběžně objevují hudební vlivy jeho doby – francouzské, italské a německé – z nichž usiloval vytvořit osobitou syntézu.

BIZET GEORGES (1838–1875)

Hudební nadání, které se brzy projevilo, zdědil po rodičích, matka byla dobrá klavíristka a otec uznávaný učitel zpěvu. Už v deseti letech byl Georges přijat na konzervatoř, kde jej především ovlivnil jako učitel kompozice skladatel Jacques Fromental Halévy, jenž se později stal Bizetovým tchánem. Jako sedmnáctiletý napsal Bizet symfonii, která byla objevena teprve roku 1933, a její první uvedení dva roky nato vyvolalo velké překvapení. Prvním operním pokusem byla aktovka *Le docteur Miracle* (1857). Mnoho získal během tříletého pobytu v Itálii, které mu umožnilo udělení tzv. Římské ceny. Jeho opery mají často cizokrajné náměty, jen částečně je však lze přičítat Bizetově zálibě; vždy byl závislý na objednavce a přiděleném libretu. *Lovci perel* se odehrávají na Cejlonu (dnes Srí Lanka), *Ivan Hrozný* v carském Rusku, *Kráska z Perthu* ve Skotsku a *Džamilé* v Egyptě. Exotikou, ačkoli evropského původu, je prodchnuta také *Carmen*, jejíž nepomíjivé slávy se však skladatel nedožil.

50

51

DVOŘÁK ANTONÍN (1841–1904)

Rodák ze středočeské Nelahozevsí začínal v rodišti v místní kapele a hrál na varhany v kostele, v Praze působil jako violista v orchestru Cecílské jednoty a v Komzákově kapele, která se stala základem orchestru Prozatímního divadla. Své skladby z té doby před veřejností tajil. Úspěch zaznamenal roku 1873 s kantátou *Hymnus*. Tehdy opustil divadelní orchestr a stal se varhaníkem v kostele sv. Vojtěcha. Roku 1875 získal poprvé státní umělecké stipendium; členy komise, která o jeho udělení rozhodovala, byli Johannes Brahms a kritik Eduard Hanslick, kteří se stali Dvořákovými příznivci. S *Moravskými dvojzpěvy* a *Slovanskými tanci* získal dalšího v berlínském nakladateli Simrockovi. Dvořákovo jméno proniklo do Anglie, odkud v osmdesátých letech přicházela pozvání k hostování a tvůrčí objednávky. Roku 1890 se stal profesorem Pražské konzervatoře, v letech 1892–1895 vyučoval na soukromé Národní konzervatoři v New Yorku a po návratu do vlasti se stal na Pražské konzervatoři ředitelem. Dvořákova komorní a symfonická díla se hrála po celé Evropě, jeho *Stabat mater*, *Requiem* a oratorium *Svatá Ludmila* se řadí k mistrovským dílům svého druhu. Dlouho usiloval o uznání v operním oboru, i jeho *Rusalka* musela na plné uznání čekat, jakkoli se to dnes zdá nepochopitelné. Dvořák byl a je uznáván jako hudebník nevyčerpatelné invence, skladatel, který vyrostl z vrozeného českého muzikantství a svou hudbou dobyl celý svět.

52

FISCHER JOHANN CASPAR FERDINAND (1656–1746)

O skladatelově mládí a vzdělání je pouze známo, že navštěvoval piaristické gymnázium v Ostrově nad Ohří a vzhledem ke vztahům majitele ostrovského panství Julia Franze von Sachsen-Lauenburg ke drážďanskému dvoru se předpokládá Fischerovo školení u vicekapelníka drážďanské dvorní kapely Christopa Bernharda. Řada míst ve Fischerově životopise však zůstává nezaplněných a jeho roztroušené dílo není dodnes vyhodnoceno. Jisté je, že se zřízením nové rezidence řádu piaristů v Rastattu v Bádensku-Württembersku roku 1715 se změnila Fischerova dosavadní nejistá existence. V následujících letech působil v Rastattu jako poradce při pořizování varhan a kapelník nově zřízené markraběcí kapely. Zvláštní je, že je sice dochována řada jeho instrumentálních i vokálních skladeb (především církevních), nikoli však z jeho třicetiletého působení v Rastattu. Fischerovy varhanní kompozice měly vliv na řadu pozdějších skladatelů, včetně Johanna Sebastiana Bacha.

53

HAAS ROMAN (nar. 1980)

Pochází z Klatov, hru na violoncello studoval v letech 1995–2001 na Konzervatoři v Plzni a v následujících pěti letech skladbu na Pražské konzervatoři. Je učitelem hudby na Církevní husitské základní umělecké škole Harmonie v Praze a na Základní škole Brána jazyků tamtéž. Jako pedagog zaznamenal roku 2006 úspěch účasti ve finále ankety „Zlatý Ámos“ o nejoblíbenějšího učitele České republiky, skladatelským úspěchem bylo roku 2014 získání 2. místa v soutěži pro mladé umělce do 35 let za skladbu na téma Praha 1. Spolupracuje s instrumentálními sólisty i s komorními ansámblly. Napsal řadu skladeb pro svůj nástroj violoncello nebo pro formace, které violoncello obsahují, ale také pro klavír, či písní. Je rovněž autorem několika básnických sbírek.

HAYDN JOSEPH (1732–1809)

Spolu s Wolfgangem Amadeemem Mozartem a Ludwigem van Beethovem tvoří trojici představitelů slohu vídeňského klasicismu. Narodil se v dolnorakouském Rohrau, jako šestiletý se stal členem chlapeckého církevního sboru v Hainburgu a o dva roky později byl přijat do vídeňského sboru Sängerknaben, kde setrval do svých sedmnácti let. Význam pro jeho další vývoj měly čtyři roky kapelnického působení u hraběte Morzina na jeho zámku v Dolní Lukavici u Plzně v Čechách. Roku 1761 se Haydn stal kapelníkem esterházyovské knížecí kapely v Eisenstadtu a od roku 1766 v novém knížecím sídle v Esterháze v Uhrách. Haydnovy skladby se tou dobou šířily po celé Evropě a pronikly i do USA. Po rozpuštění kapely roku 1790 podnikl Haydn v letech 1791–1792 první cestu do Anglie, v Oxfordu mu byl udělen čestný doktorát. Během druhého pobytu v Anglii roku 1794 vznikly poslední z celkem dvanácti „londýnských symfonií“. Získal četné pocty: byl jmenován členem Královské švédské akademie, čestným členem společnosti Felix meritis v Amsterdamu, zahraničním členem Institut de France v Paříži, čestným členem Filharmonické společnosti v Lublani, čestným občanem města Vídně, čestným členem Filharmonické společnosti v St. Petěrburgu. Na veřejnosti vystoupil naposledy 27. března 1808 u příležitosti jednoho z provedení svého oratoria *Die Schöpfung* (Stvoření).

54

HÄNDEL GEORG FRIEDRICH (1685–1759)

První Händelovy skladby pocházejí z roku 1699. Začínal jako druhý houslista hamburského operního orchestru. Roku 1705 byly provedeny jeho první opery – *Almira* a *Nero*. V létě 1706 podnikl cestu do Itálie, kde pobyl čtyři roky, zkomponoval několik kantát, opery *Rodrigo*, *Agrippina*, první oratoria. Roku 1710 byl jmenován kapelníkem opery v Hannoveru, avšak budoucnost viděl jinde. Odjel do Londýna, kde obrodil a rozvinul operu, která smrtí Henryho Purcella roku 1695 utrpěla velkou ztrátu. Anglie se nakonec stala jeho druhým domovem, v Anglii vyvrátil jeho osobní sloh. Spolu se skladateli Attilio Ariostim a Giovannim Bononciniem založil roku 1719 Královskou akademii hudby s cílem etablovat v Anglii italskou operu. Ačkoli existenci souboru komplikovaly nejrůznější problémy provozního i osobního charakteru, Händel si postupně anglické obecnost získal. Roku 1737 utrpěl záchvat mrtvice, ale zotavil se a dále komponoval, v posledních letech především oratoria. Naposledy se objevil na veřejnosti 6. dubna 1759 při provedení svého oratoria *Mesiáš*. Händel je autorem téměř padesáti oper, dvacítky oratorií, proslulá je jeho *Hudba k ohňostroji* či *Vodní hudba*, koncerty pro varhany, skladby pro klavír a další.

55

HURNÍK LUKÁŠ (nar. 1967)

Hudební dráhu začal v rockové skupině Biwoy, v níž hrál na basovou kytaru a vytvořil její repertoár. Některé rockové prvky zužitkoval ve skladbě *Hot-suita*, která získala v roce 1990 první cenu na Mezinárodní soutěži v Tokiu. Další ceny si přivezl ze skladatelských soutěží Generace a Jihlava. Typickým znakem Hurníkových kompozic je stylová syntéza, v jejímž rámci se setkávají rock s barokní a moderní polyfonií, chromatika s klasickou melodikou, kantiléna s minimalistickými patterny. V seznamu děl najdeme hudbu duchovní, orchestrální, písně aj. Ke 100. výročí Českého rozhlasu napsal symfonickou skladbu *Radio*, pro Velikonoční festival Brno rozsáhlý cyklus *Responsorii* na Zelený čtvrtek. Jeho dosud největšími díly je oratorium *Křížová cesta*, symfonie *Globus* pro bicí nástroje a symfonický orchestr, muzikálová opera *The Angels* a rodinná opera *Porucha na lodi Nautilus* (2024). Průřez Hurníkovou tvorbou vyšel na profilovém kompaktním disku s názvem *Fusion Music*, z roku 2016 je další profilové CD *Compliments* (ArcoDiva). Lukáš Hurník je také hudební publicista, moderátor, rozhlasový manažer, šéfredaktor hudebních stanic Českého rozhlasu D-dur a Jazz.

56

HYBLER MARTIN (nar. 1977)

Martin Hybler absolvoval obor kompozice na Pražské konzervatoři, současně se věnoval studiu dirigování, ve studiu skladby pokračoval na Akademii múzických umění v Praze a doplnil si je na stáži na Vysoké škole hudby a divadla v Hamburku a na mezinárodních kompozičních kurzech v rakouském Müzzzuschlagu. V roce 2009 úspěšně obhájil disertační práci *Dechové nástroje moderního symfonického orchestru*, která vyšla knižně. Tvorba Martina Hyblera zahrnuje skladby pro sólové nástroje, komorní soubory i orchestr. Pro svou stylovou všestrannost a melodický cit je též vyhledávaným aranžérem. Jeho skladby zazněly na mezinárodních festivalech doma i v zahraničí (Pražské jaro, Pražské premiéry, Klangspuren v Innsbrucku aj.), komorní skladby má v repertoáru řada domácích souborů. Martin se rovněž věnuje tvorbě instruktivních děl k pedagogickým účelům, dlouhodobě podporuje amatérské muzicírování. S Turnovským orchestrálním sdružením (TOS) každoročně připravuje několik koncertů. Vystupuje též jako dirigent crossoverových i klasických orchestrálních koncertů. Od roku 2017 přijal pravidelnou spolupráci s Divadlem Gerharta Hauptmanna ve Zhořelci-Žitavě v Sasku jako klavírista, aranžér a umělecký vedoucí. Je spoluzakladatelem a organizátorem umělecké iniciativy iMUZA.

57

KLUSÁK JAN (nar. 1934)

Přední skladatel české Nové hudby byl na Akademii múzických umění v letech 1953–1957 žákem Jaroslava Řídkého a Pavla Bořkovce. Ke svému osobnímu stylu dospěl v době, kdy se pro české skladatele otevírala možnost setkání s tehdy novými hudebními směry, aleatorikou, serialismem, elektronickou hudbou. Napsal množství hudby pro filmy české nové vlny ve spolupráci s režisérem Janem Němcem, Jaromilem Jirešem, Evaldem Schormem, režisérkou Věrou Chytilovou a dalšími. Klusákova generace objevovala v šedesátých letech opožděně hudbu takzvané druhé vídeňské školy, Arnolda Schönberga, Albana Berga a Antona Weberna a dalších. Klusák se jako jeden z prvních skladatelů své generace obrátil k dodekafonii, v té době už překonané, a uplatnil ji jako východisko ke kombinaci s jinými systémy. V období „normalizace“ spolupracoval s Divadlem Jára Cimrmana (také jako herec) a tvořil hudbu k jeho představením. Jako tehdejšímu režimu nepohodlný však musel divadlo opustit, jeho skladby se neuváděly. Po roce 1989 se opět zapojil do veřejné činnosti. Byl zvolen předsedou hudebního odboru obnoveného spolku Umělecká beseda, místopředsedou České hudební rady i členem umělecké komise mezinárodního hudebního festivalu Pražské jaro. Osou Klusákova díla je série skladeb nazvaných *Invence*, pojmem, který znamená nápad (nahodilý), vynalézavost. Skladatel je charakterizuje: „V *Invencích* je ‚vše rozpuštěno‘ – je to prostě čistá serialita – není tam žádné téma, ani melodie.“

58

LEONCAVALLO RUGGERO (1857–1919)

Syn soudce v Neapoli byl přijat jako osmiletý na tamní konzervatoř. Obrovský úspěch aktovky Pietra Mascagniho *Cavalleria rusticana* jej přivedl k vlastnímu zpracování podobně motivovaného příběhu o žárlivosti na základě skutečné události. Leoncavallovi *I pagliacci* se na operních jevištích brzy uváděly jako „dvojče“ Mascagniho opery, obě díla stála na počátku naturalismem ovlivněného hudebního divadla. Následovalo deset dalších oper a též počet operet, pouze *La Bohème* podle povídky Henriho Murgera (rovněž na vlastní libreto), uvedená roku 1897, zaznamenala úspěch. Ovšem pouze dočasný – o několik měsíců později uvedená opera téhož názvu od Giacoma Pucciniho na libreto osvědčených autorů Luigiho Illici a Giuseppa Giacosa Leoncavallovu *Bohému* zastínila. Sporadická uvedení Leoncavallovy verze dokládají, že volba historie není někdy úplně spravedlivá a obě *Bohémy* mají právo žít vedle sebe. V jednom z Leoncavallových nekrologů se psalo, že spolu s Mascagnim byl „reprezentantem slohu, který brzy zastaral“ a on sám „přinesl málo podstatného, aby vývoj mohl ovlivnit“. Avšak jeho *Pagliacci* „si zásluhou silné realistické působivosti jistě čestné místo v repertoáru udrží“.

59

MOZART WOLFGANG AMADEUS (1756–1791)

Rodina Mozartových pocházela z bavorského Augsburgu, kde se roku 1719 narodil skladatelův otec, houslista, skladatel a hudební pedagog Leopold Mozart. Stal se vicekapelníkem u dvora salcburského knížete arcibiskupa a podnikal vše, co bylo v jeho silách, pro rozvoj mimořádného talentu syna Wolfganga. Mezi roky 1762–1766 procestoval Leopold Mozart s Wolfgangem a jeho o pět let starší sestrou Annou (Nannerl) Evropu a prezentoval talent svých dětí u dvorů a ve šlechtických palácích. Mezi roky 1769–1773 absolvovali tři cesty do Itálie. Leopold Mozart neviděl pro syna jinou možnost než pevné místo u některého evropského dvora, Salcburk byl pro jeho umění malý. Poslal Wolfganga do Paříže, kam ho tentokrát doprovázela matka, která v Paříži onemocněla a zemřela a Wolfgang se vrátil domů sám. Na jaře 1781 však učinil rozhodný krok. Ať už se udála jeho roztržka se zaměstnavatelem arcibiskupem Colloredem jakkoli, ať byl pověstný „kopanec“ uštědřený vzpurnému skladateli skutečný nebo obrazný, Mozart se postavil na vlastní nohy. Zůstal ve Vídni a v následujících deseti letech zažil okamžiky slávy, ale pocítil také, co působí její věčná průvodkyně závist. Vytvořil díla, z nichž se učí celé generace a nad nimiž nepřestáváme žasnout. Zdánlivá samozřejmost jejich tvaru, domnělá lehkost, zahalená tajemnem geniality, a skladatelova předčasná smrt se staly na prahu romantismu zdrojem četných legend, které žijí vlastním životem. Především však od Mozarta získal hudební svět nesmrtelná díla, která nepřestanou povznášet a těšit.

60

PUCCINI GIACOMO (1858–1924)

Toskánské město Lucca je rodištěm tří skladatelů. Roku 1743 se zde narodil Luigi Boccherini, 1854 Alfredo Catalani a čtyři roky po něm Giacomo Puccini. V letech 1880–1883 studoval Puccini na konzervatoři v Miláně. Tehdy vypsali vydavatel Edoardo Sonzogno poprvé soutěž na nové operní aktovky. Puccini do ní zadal své *Víly*, opera však nebyla do soutěže přijata, údajně proto, že partituru zaslal pozdě, spíše však porotce odradil Pucciniho nečitelný rukopis. Během následujících deseti let vytvořil Puccini své největší hity – *Manon Lescaut* (premiéra 1893), *La Bohème* (1896), *Tosca* (1900), *Madama Butterfly* (1904), čtyři tragické příběhy ženských hrdinek, které dodnes neztratily na přesvědčivosti. *La fanciulla del West* přinesla na jeviště příběh z Divokého Západu, kombinace veristického příběhu *Il tabarro* (Plášť), religiózně laděné *Suor Angelica* a satiry *Gianni Schicchi* v trojici aktovek *Il trittico* je dokladem Pucciniho smyslu pro jevištní dramaturgii. Námětem poslední opery *Turandot* se vydal podruhé na Dálný Východ. Operu, která jej stála velké úsilí, však nestihl dokončit, závěr podle skladatelových náčrtků vytvořil Franco Alfano, v roce 2001 vytvořil nový závěr Luciano Berio, někdy se však opera uvádí jen v té podobě, v jaké ji zanechal Puccini.

61

SMETANA BEDŘICH (1824–1884)

Narozen v Litomyšli v početné rodině místního sládka vystoupil v šesti letech poprvé jako klavírista a pokoušel se o drobné kompozice. Byl špatný student, dobrý tanečník a neustále zamilovaný, dokud v Plzni – kde po několika přerušeních konečně uzavřel studium na gymnáziu – nepoznal svou příští ženu Kateřinu Kolářovou. Její matka dopomohla devatenáctiletému mladíkovi ke studiu v Praze u Josefa Proksche, jehož hudební ústav patřil ve své době k nejlepším. Tehdy začala Smetanova cílevědomá příprava na profesionální dráhu, na níž zažil četné úspěchy i zklamání, a v osobním životě chvíle velkého štěstí i tragédie. Kromě úmrtí dětí a první manželky přišla ta nejhorší rána, jaká může hudebníka potkat, ztráta sluchu. Přesto právě ve zbývajícím desetiletém období do své smrti vytvořil tak zásadní díla, jako cyklus básní *Má vlast*, jehož symboličnost se stala nejvlastnějším vyjádřením národní myšlenky, o níž usiloval svými osmi dokončenými operami, svým úsilím jako kapelník Prozatímního divadla v letech 1866–1874 a dalšími činnostmi, jako národní skladatel a zakladatel české opery v pravém slova smyslu. Teprve dnes umožňuje zevrubně poznat Smetanovu osobnost dlouholetý projekt kompletního komentovaného vydání jeho korespondence a deníků.

62

ŠOSTAKOVIČ DMITRIJ (1906–1975)

O první kompoziční pokusy se Miša, jak mu říkali jeho blízcí, pokoušel v jedenácti letech, ve třinácti byl přijat na konzervatoř na obory klavír a kompozice. Po smrti otce roku 1922 se rodina ocitla ve finanční tísní a Dmitrij si vydělával klavírním doprovodem k němým filmům. V květnu 1926 – to už se jeho rodné město jmenovalo dva roky Leningrad – uvedla Leningradská filharmonie Šostakovičovu *1. symfonii*, následujícího roku ji uvedl Bruno Walter v Berlíně. Na začátku dvacátých let se stal Sankt Petěrburg/Petrohrad místem ruské avantgardy, Šostakovič se seznamuje s hudbou Arnolda Schönberga, Ernsta Křenka, roku 1927 se osobně setkává s Albanem Bergem při tamním uvedení jeho opery *Wozzeck*. Šostakovičova hudba a okruh, v němž se pohyboval, však vyvolávaly nelibost kulturních dozorců. Opera *Nos*, uvedená v Leningradě roku 1930, byla stažena, s odmítavou kritikou se setkal balet *Šroub*, současně byl zvolen předsedou leningradského odboru nově založeného Svazu sovětských skladatelů. Dne 22. ledna 1934 měla v Leningradě premiéru opera *Lady Macbeth* a dva dny nato v Moskvě a následovala další města v Evropě (včetně Prahy) i v USA. Jedno z prosincových představení roku 1936 v Moskvě navštívil osobně Stalin. Měsíc nato vyšel v deníku Pravda článek „Chaos místo hudby“ a započalo systematické tažení proti moderní hudbě, které pokračovalo s novou silou po druhé světové válce. Šostakovič vzdoroval, komponoval další díla, kterými dráždil. Ještě více dráždily jeho zahraniční úspěchy, kterými se současně jeho země chlubila jako výsledky socialistického řízení kultury. Patnáct symfonií, patnáct smyčcových kvartetů, klavírní, houslové a violoncellové koncerty, deset jevištních děl, písně, hudba k třicítce filmů – to je jen výsek díla vzdoru umělce, jehož klavírista Svjatoslav Richter charakterizoval jako plachého muže, jenž se jakoby stále za cosi omlouval.

63

TELEMANN GEORG PHILIPP (1681–1767)

Jako současník Bacha a Händela je Georg Philipp Telemann v hudebních dějinách neprávem vnímán poněkud ve stínu těchto velikánů. O jeho mládí je známo velmi málo, životní dráhu skladatele lze sledovat až od roku 1701, kdy se zapsal ke studiu práv na univerzitě v Lipsku. Stále více však tíhl k hudbě. Už v Lipsku řídil orchestr i operní představení, dalšími působišti byla města Sorau, Eisenach a Frankfurt a v letech 1721–1740 Hamburk, kde působil jako ředitel chrámové hudby a podílel se na organizaci hudebního života. V oboru instrumentální hudby vytvořil bezpočet skladeb pro větší ansámby (ouvertury, suity) i pro komorní formace, důležité místo mezi nimi zauímají skladby určené různému obsazení. Nejpočetnější položku jeho díla tvoří církevní a světské kantáty, určené také pro jevištní provedení. V Telemannově hudbě jsou patrné vlivy tehdejší italské a francouzské, ale také slovanské lidové hudby.

64

VIVALDI ANTONIO (1678–1741)

Antonio Vivaldi nemohl tušit, že ještě po více než třech stoletích bude jedním z nejznámějších skladatelů. Vivaldiho otec byl houslistou kapely chrámu sv. Marka v Benátkách a Antonio po něm talent podědil. Stal se knězem, pravděpodobně kvůli astmatickému onemocnění však nemohl sloužit mše. V letech 1704–1717 a znovu v letech 1735–1740 byl učitelem hudby v benátském sirotčinci Ospedale della Pietà a pro orchestr tohoto ústavu také vznikla většina Vivaldiho skladeb. Roku 1711 vyšla jeho první sbírka houslových koncertů *L'estro armonico* (Harmonický vrtoch). Velké úspěchy sklízely Vivaldiho opery, které se dostaly i do Čech. V divadle hraběte Františka Antonína Šporka v Praze Na Poříčí bylo v letech 1726–1732 provedeno šest Vivaldiho oper, z toho dvě – *Agrippa* a *Alvida, regina dei Goti* (Avilda, královna gótská) ve světové premiéře. S nástupem nové skladatelské generace obliba Vivaldiho oper upadala, roku 1740 odjel do Vídně, kde následujícího roku zemřel. O století později byl spolu se skladateli Domenicem Albertim, Antoniem Locatellima považován za „nejnižší třídu“, za ty, kteří „módní virtuozitou“ pokazili hudební vkus. Jako autor téměř padesáti oper, z nichž se dochovala ani ne polovina, byl dlouho téměř zapomenut. Teprve zájem o historickou hudbu v 19. století začal Vivaldiho znovu objevovat, především jeho instrumentální hudbu, a pozvolna se probouzí zájem i o jeho opery.

65

PROGRAMME

**8 July 2025, 7:30 p.m.
Stables, Třeboň Castle**

FESTIVAL OPENING CEREMONY

Tsukushi Sasaki / Japan – violin
(1st prize at the Prague Spring Festival 2024)
Atlantis Collegium
Vítězslav Podrazil – artistic director, harpsichord

PROGRAMME

Roman Haas

Homage to a folk song about water (world premiere)

Georg Philipp Telemann

Suite in C major „Hamburger Ebb' und Fluth“ (Wassermusik) / „Hamburg Tide“ (Water Music), TWV 55:C3 (Selection)

Gavotte. Die spielenden Najaden
Loure. Der verliebte Neptune / Neptune in Love
Harlequinade. Der scherzende Tritonus
Canarie. Die lustigen Bootsleute

Johann Sebastian Bach

Concerto for Violin, Strings and Basso continuo No. 2 in E major
(BWV 1042)

Allegro
Adagio
Allegro assai

Georg Philipp Telemann

Suite in G major „Burlesque de Don Quixote“ / Suite in G major „Burlesque of Don Quixote“(TWV 55:G10)

Ouverture
Le Réveil de Quixotte / The Awakening of Don Quixote
Son Attaque des Moulins à Vent / His Attack on the Windmills
Ses Soupirs amoureux après la Princesse Dulcinée / Sighs of love for Princess Dulcinea
Sanche Panse berné / Sancho Panza fooled
Le Galoppe de Rosinante – Celui d'Ane de Sanse / The Gallop of Rosinante – And a Donkey of Sancho Panza

Le Couché de Quixotte / Don Quixote's Rest

Antonio Vivaldi

Le quattro stagioni / The Four Seasons

Concerto No. 1 in E major, „La primavera“ / „Spring“ (RV 269)

Allegro

Largo e pianissimo semper

Allegro pastorale

Concerto No. 2 in G minor, „L'estate“ / „Summer“ (RV 315)

Allegro non molto

Adagio e piano – Presto e forte

Presto

Several of the pieces on today's programme are connected with nature, with water as an inspiring element and the giver of life, with experiences that are set in a natural environment. The opening piece is a composition by contemporary Czech composer **Roman Haas**, *Homage to a Folk Song about Water*, which will be premiered. According to the composer, it stems from his relationship to folk music and his fondness for the beauty of the bodies of water in the Třeboň region. Roman Haas has also prepared a little surprise for the audience.

The work of **Georg Philipp Telemann** stands today in the shadow of his great contemporaries Johann Sebastian Bach and Georg Friedrich Händel. In their lifetimes, however, things were different. Telemann came into contact with Handel as a young man of twenty, and the friendship lasted until Handel's death, with Bach crossing paths several times. Telemann's extensive output includes mainly church music, but also ten operas, orchestral overtures and suites, concertos and sonatas for various instruments, etc. Compared to Bach's music, Telemann's music is simpler, more melodic, and already anticipates the musical language of the coming style of musical classicism.

The suite in C major „Hamburger Ebb' und Fluth“ with the subtitle *Wassermusik* (Water Music) was not intended to be performed on the water like the famous suites by Georg Friedrich Händel, composed in 1717 at the request of King George I of England as a musical accompaniment to the royal boat trip on the River Thames. *Musicae navales* had been held in Prague on the Vltava River a little earlier and became part of the St John's Day festivities in 1715. Georg Philipp Telemann's *Water music* was composed in 1723 for the 100th anniversary of the founding of the Hamburg Admiralty, the office responsible for shipping and customs

operations in the port, and was intended to be performed indoors. Ordinary life in the port of Hamburg, where the Elbe River flows into the sea, was influenced by the natural cycle of the changing tides, the weather, and the seasons. For his musical images in the form of a dance suite, Telemann applied allegories from ancient history associated with the water element. The chatting naiads irritate the somewhat cumbersome god of the waters, Neptune; the sea messenger Triton causes a stir among the naiads; Telemann aptly titled the movement „Harlequinade“. The last movement belongs to the Hamburg boatmen; the composer has them dancing to a three-period rhythm to a folk-sounding melody.

According to literary historians, Miguel de Cervantes Saavedra laid the foundation for modern novel literature with his novel *El ingenioso hidalgo Don Quijote de la Mancha* (The Ingenious Knight Don Quixote de la Mancha). Its humour, irony, wisdom of life and local colour have contributed to its popularity and inspired other artistic disciplines. The drawing of individual characters and the depiction of their stories also found resonance in the music of Georg Philipp Telemann, who himself often had to fight against imaginary windmills – the ossified opinions of some of his contemporaries. *The Suite in G major, „Don Quixote's Burlesque“*, was probably written after 1721, in the composer's early years in Hamburg. He chose a French translation of Cervantes' novel for the movement titles. The suite is framed by movements of the hero's „awakening“ and „rest“, the dance movements introduce episodes from Quixote's adventures, and the knight's amorous sighs, his horse Rosinante, and the donkey of the faithful Sancho are distinct and jocular musical characteristics. No doubt Telemann must have been enchanted by Cervantes's novel; his one-act opera Don Quixote was staged in Hamburg in 1761 at Camacho's wedding.

Johann Sebastian Bach's *Violin Concerto in E major* was written during the composer's tenure as Kapellmeister at the court of Prince Leopold of Anhalt-Köthen, i.e. between 1717 and 1723. The work reveals Bach's familiarity with the work of Antonio Vivaldi; his influence is particularly evident in the first movement, in the melody built on a triad, in the harmony and in the character of the solo part, but Bach's handling of the motivic material is more varied. The second movement is a passacaglia, a variation movement over an ostinato bass voice, the strings in the orchestra in dialogue with the soloist. The theme of the third movement returns several times and the soloist is given the opportunity to demonstrate virtuosity in numerous variations.

Antonio Vivaldi owes his popularity mainly to his four violin concertos, known as *Le quattro stagioni* (The Four Seasons). With them Vivaldi

became one of the forerunners of so-called programmatic music, which 'tells a story', and it is also to this fact that the concertos owe their popularity. For each, the composer prefaced a sonnet that communicated the content of the music; he was probably the author of the sonnets himself. In spring the birds sing, the streams bubble, the spring storm clears the air, and in the flowering meadow the shepherd and his dog rest, the nymphs dance joyfully. Even in the heat of summer, we hear birds singing, flies buzzing, animals, people are tired. But the summer months also bring thunderstorms, and indeed it does get lightning, warm and muggy, even hail falls. The concertos were written between 1718–1720, when Vivaldi was court chaplain at Mantua, and were published in print in 1725 in Amsterdam along with other concertos under the collective title *Il cimento dell'armonia e dell'invenzione* (The Clash of Harmony and Invention). The collection is dedicated to one of the representatives of the Bohemian nobility, the music-loving Count Václav Morzine.

TSUKUSHI SASAKI

Tsukushi Sasaki was born in 2000 in Tokyo, where she studied at the University of the Arts from 2016–2019, completed a course at the Lübeck College of Music in 2023 and is now a Karajan Scholar at the Berliner Philharmoniker Orchestra. Her victory in the 2024 Prague Spring Competition was preceded by four awards in prestigious Japanese competitions. She has recently made a significant impact in her homeland with her interpretations of violin concertos by Peter Ilyich Tchaikovsky, Ludwig van Beethoven, Johannes Brahms and Jean Sibelius. She also performed Sibelius's *Violin Concerto in D minor, Op. 47* on 14 May 2024 with the Prague Philharmonia Orchestra under Marek Šedivý in the final of the Prague Spring Competition, in which she won the Czech Radio Prize, the Prague City Prize and other awards. At the winners' concert, she also confirmed her mastery of brilliant violin technique with her choice of the encore, Eugène Ysaÿe's *Sonata for Violin Solo in G major*.

VÍTĚZSLAV PODRAZIL

graduated in conducting from the Academy of Performing Arts in Prague in the class of Prof. Václav Neumann. During his studies he worked as an assistant conductor at the opera of the National Theatre in Prague under the direction of the opera's chief conductor Zdeněk Košler. In 1987–1990 he was conductor of the opera in Pilsen. In the 1991/1992 season he was chief conductor of the Prague Chamber Opera and also led the

Symphony Orchestra of the Pilsen Conservatory. In 1993 he founded the **ATLANTIS ORCHESTRA**, whose smaller cast performs under the name **ATLANTIS COLLEGIUM**. This chamber ensemble performed under the direction of Vítězslav Podrazil in 1995 at the international festival „Old Testament in Art“, the following year at the festival „Musica Iudaica“, etc. The repertoire of the Atlantis Orchestra and the Atlantis Collegium consists of sacred music, lesser-known compositions of the old masters and works by contemporary composers, for the interpretation of contemporary music Vítězslav Podrazil and his orchestra received the Euro Pragensis Ars Award. A number of composers have written works directly for the Atlantis Orchestra or its chamber ensemble, among Czech composers, for example Petr Pokorný, Juraj Filas, Vlastislav Matoušek, Roman Haas, Max Stern and Mark Kopytman from Israel, etc.

9 July 2025, 7:30 p.m.
J. K. Tyl Theatre

Smetana Trio

Jitka Čechová – piano

Markéta Janoušková – violin

Jan Páleníček – cello

PROGRAMME

Joseph Haydn

Piano Trio in G major No. 39 „All'Ongarese“ (Hob. XV/25)

Andante

Poco adagio, cantabile

Rondo All'Ongarese: Presto

Dmitri Shostakovich

Piano Trio No. 1, Op. 8

(one movement)

Antonín Dvořák

Piano Trio No. 4 in E minor, Op. 90, „Dumky“

Lento maestoso

Poco adagio

Andante

Andante moderato

Allegro

Lento maestoso

In November 1796 the *Wiener Zeitung* announced the publication of a trio of piano trios by **Joseph Haydn**, dedicated to Mrs. Schröder (properly Schroeter), who was the composer's pupil during his first stay in London. Her introduction to the composer came in June 1791, following a letter from the lady in question, in which she expressed her wish to study with the composer. Haydn saw such offers as part of his promotion to the London public. For the widow of the pianist Johann Samuel Schroeter, a trio of piano trios was composed in 1795, which form the pinnacle of Haydn's output for this cast and are often referred to as a precursor to the works of the same cast by Franz Schubert. *The Piano Trio in G*

major is particularly popular, especially for the final movement, written 'in the Gypsy Style' (then described in the edition as 'All'Ongarese'). The movement is actually made up of four dances, the first of which, following the rondo principle, returns twice. Haydn scholars have been able to identify some of the themes as melodies originating from the area around Veszprém. Haydn had in his possession an edition of Hungarian dances, and the melodies he used are all the more interesting because they are probably some of the earliest known recordings of the verbunkos style.

Dmitri Shostakovich composed his *Piano Trio No. 1, Op. 8* in 1923. The beginning of the 1920s was difficult for the student of the St Petersburg Conservatoire; his father died in February 1922, the family was in financial distress and the seventeen-year-old Dmitri earned his living playing the piano at silent film screenings. In addition, he became seriously ill and had to undergo surgery. *Piano Trio No. 1* was written under the impression of an intense relationship with a girl whom Shostakovich met during a convalescent stay at the Black Sea. The work is dedicated to Tatyana Glivenka, his first love. Something in it already suggests the composer's characteristic grotesqueness in harmonic clashes, in sharply profiled rhythms and abrupt contrasts. In the slow tempo sections, on the other hand, there is a romantic exuberance, melancholy and nostalgia. The theme that Shostakovich applied in his first symphony and in modifications in a number of other works appears at the end. The single movement represented a trend by which the younger generation of composers was coming to terms with the traditional sonata form. The work was publicly performed on 20 March 1925 at the Moscow Conservatory, to where Shostakovich transferred in 1924, with the piano part played by the future great pianist Lev Oborin. However, the piece fell into obscurity and its manuscript was considered lost. It was only in 1983 that the work was published in print by the composer's pupil Boris Tishchenko from the composer's estate, adding the missing 22 bars of the conclusion.

Antonín Dvořák composed a total of six pieces for the piano trio. The first two trios have not survived, the other four belong to the established concert repertoire. *The piano trio „Dumky“* Op. 90 was composed in 1890–91. Its starting material was, as many times with Dvořák, folk inspirations; this time he chose the contrast of the dreaminess and exuberance of the Ukrainian dumka. The trio represents a chain of six separate works of this type. The *Dumky* was first performed publicly on 11 April 1891 at a concert organised by the Municipal Council in Prague to celebrate the honorary doctorate awarded to Dvořák by

Charles University, performed by the violinist Ferdinand Lachner, the cellist Hanus Wihan and the composer at the piano. The „Dumky” also became part of the programme of the tour on which Dvořák bade farewell to his homeland before leaving for the United States. The Dumky quickly became known to the public and were received with enthusiasm throughout Bohemia. Dvořák tried to spread them to the world by offering to publish them with the London publisher Novello, but he refused and they were published in 1894 by the Berlin publisher Simrock. One of the first places where Dvořák’s innovations were experienced was Vienna, where the „Dumky” was first performed on 5 March 1895 by a trio consisting of Marie Baumayer (piano), Arnold Rosé (violin) and Reinhold Hummer (cello). The Viennese critic and Dvořák fan Eduard Hanslik was taken aback by the work’s strange form; this time he was very wrong in his assessment, writing: „There are attractive numbers here, but in sum they do not really leave any overall impression. In fact, each Dumka is itself conflicted, moving suddenly from reverie to mirth, and the listener must undergo twelve abrupt changes of mood in the course of six short pieces. We lack the inner necessity that would unite the six Dumkas. [...] The arrangement into a trio seems to have arisen rather from a whim, with which, however, we shall not quarrel, since it has brought us so much excellent and charming music in this particular form.” Dvořák himself repeatedly described the ‚Dumky’ as difficult, „very delicate in terms of presentation”. However, because of their engaging temperament and emotionality, they are among the most popular of all Dvořák’s trios, both with performers and audiences.

SMETANA TRIO

continues the tradition of the ensemble founded in 1934 by pianist Josef Páleníček under the same name, which later became internationally famous under the name of the Czech Trio. The members of today’s line-up are all first-class soloists on their instruments, which allows them to combine performances of the whole ensemble with solo pieces. The path of the Smetana Trio is lined with extraordinary domestic and international successes. The trio is a recipient of the Czech Philharmonic Chamber Society Award and the Bohuslav Martinů Foundation Award. Since 2024 the Smetana Trio has been the resident ensemble at London’s Wigmore Hall. It is a regular guest of major domestic organisers and festivals (Prague Spring, Janáček May, International Festival Český Krumlov, Moravian Autumn, Concentus Moraviae, etc.), has been invited to give concerts throughout Europe, and has performed in Japan, Egypt,

South America and the United States. The Smetana Trio has made a number of recordings for domestic and foreign labels, and since 2000 it has regularly recorded for Supraphon. The Smetana Trio’s recordings have won numerous prestigious awards (including BBC Music Magazine Awards, Diapason d’Or, BBC Chamber recording of the month, MusicWeb International). Professional critics have highlighted the exceptional soloistic qualities and brilliant technique, the dynamism of the playing, and the perfect interplay.

10 July 2025, 7:30 p.m. Church of Virgin Mary the Queen and St. Giles

Michaela Káčerková – organ, harpsichord

Barbora Perná – vocal

Vilém Veverka – oboe

PROGRAMME

Georg Philipp Telemann

Fantasy No. 3 in B minor for oboe solo (TWV 40:4)

Largo. Vivace – Allegro

Johann Caspar Ferdinand Fischer

Prelude and Chaconne from the Suite *Euterpe* for harpsichord

Antonio Vivaldi

Sonata in C minor for oboe and continuo (RV 53)

Adagio

Allegro

Andante

Allegro

Jan Klusák

Priápeia for oboe solo

Georg Friedrich Händel

„Lascia chio pinga“, Almirena's aria from Act I of *Rinaldo* (HWV 7)

Georg Friedrich Händel

„Rejoice, O Daughter of Zion“, aria for soprano from the oratorio *Messiah* (HWV56))

Martin Hybler

World premiere

Johann Sebastian Bach

Fantasia and Fugue in A minor for organ (BWV 561)

Fantasia. Presto

Fugue. Adagio

76

77

Georg Philipp Telemann's extraordinarily comprehensive oeuvre includes works for all disciplines and for a wide variety of ensembles. As was common in the Baroque period, the instrumentation was often not precisely defined, leaving the performers free to choose. Telemann's immensely large output includes thirty fantasias for violin or viola solo, as well as twelve fantasias originally for transverse flute, which are also performed by oboists. Today we hear from them *the Fantasy No. 3 in B minor*. Telemann employs a rich variety of ideas, his sense of polyphonic voice leading allowing him to develop a wealth of playing techniques in this work for solo wind instrument.

The composer, organist, violinist and bandleader **Johann Caspar Ferdinand Fischer**, born in Krásno near Falknov, spent most of his life in Rastatt in Baden-Württemberg. Much of his work has been lost, yet it can be judged that he was familiar with the French music of his time. A collection of his nine dance suites, *Musikalisches Parnassus*, was published in Augsburg, probably in 1700, each suite named after one of the nine muses of the performing arts, Calliope, the muse of epic poetry; Euterpe was assigned to music and lyric poetry and was depicted as a girl with a flute, Erató to love poetry, Thaleia to happy poetry, Melpomene to the art of tragedy, Terpsichore to dance, Cleió to historical narrative, Urania to astronomy, and Polyhymnia to choral singing. The first and last movements of Fischer's six-movement suite *Euterpe* will be heard.

Antonio Vivaldi's Sonata in C minor (RV 53) is for oboe with continuo accompaniment, here on harpsichord. Vivaldi composed mainly violin sonatas, of which he composed over fifty, four sonatas for transverse flute and one for recorder, and only one sonata for oboe, apart from two sonatas where the scoring is not specified and the oboe is assumed to be an alternative to the violin. *The Oboe Sonata in C minor* was written between 1716 and 1717, during the composer's time in Venice, where he was music teacher at the Pio Ospedale della Pietà orphanage, for whose orchestra and inmates he composed countless works.

The title of **Jan Klusák's** 1986 composition *Priápeia for oboe solo* derives from the name of the son of Dionysus and Aphrodite, who was called Priápos (Lutinus in Latin) and was the Greek god of abundance and guardian of vineyards, gardens and fields. In some depictions, as an allegory of the fertile power of nature, he was later depicted with an erect sex organ. The original conception represented him with a gardening knife, and his lap represented a basket of fruit. In an interview, Jan Klusák described himself as a „literary omnivore“, but for a man with an extraordinary cultural outlook, his reading interests could not have been lacking in ancient authors, including their satirical plays and

ironic humour, which seems to be hidden behind *Príápeia*. The composer envisaged the acoustic effect of a long reverberation in this piece, and the performance in a church is ideal for it.

At the end of 1710, **Georg Friedrich Händel** arrived in London, which became his permanent home for the rest of his life. His most famous oratorios and operas were written in London. His first opera for London was *Rinaldo*, commissioned from Handel by Aaron Hill, director of the Theatre Royal Haymarket, who, together with Giacomo Rossi, created the libretto. The opera, based on Torquato Tasso's epic *Jerusalem Liberated* of the Crusader period, was first performed with great success on 24 February 1711. It was written in two weeks and it is not surprising that Handel also used existing music. The melody of the aria „Lascia ch'io pianga“ was heard as an instrumental accompaniment to a scene in his 1705 opera *Almira*, and he also used it in the oratorio *Il trionfo del tempo e del tisinganno* (The Triumph of Time and Disillusionment). In the opera *Rinaldo*, it is the lament of the captive Christian woman Almirena to soften her captor; in this form it became one of the most famous Baroque arias. The soprano aria „Rejoice greatly, O daughter of Zion“ from the oratorio *Messiah*, first performed in Dublin on 13 April 1742, achieved the same fame. The librettist Christoph Daniel Ebeling used part of the Book of the Prophet Zechariah from the Old Testament as the text of the aria.

Although to this day it is still not certain whether the *Fantasy and Fugue in A minor for organ* (BWV 561) is really the work of **Johann Sebastian Bach**, it does contain elements that can be considered purely „Bachian“, and it is also listed under Bach's name. Fantasies with fast arpeggios and runs over delay, parallel thirds and sextets, and the motoric movement of the Fugue provide the performer with an opportunity to demonstrate finger proficiency.

MICHAELA KÁČERKOVÁ

Organist Michaela Káčerková performs regularly at concerts and festivals in the Czech Republic, Germany, Austria, Poland, Italy and France, as well as in the USA and Japan. In her homeland she collaborates with many soloists, orchestras and ensembles specialized in Baroque music. Her repertoire includes music of all styles from the Renaissance to contemporary works. An important cornerstone of her repertoire is Czech organ music. She studied the organ at the Prague Conservatory with Jan Hora, at the Academy of Performing Arts with Jaroslav Tůma and completed her studies at the Felix Mendelssohn Bartholdy

College of Music and Theatre in Leipzig. She participated in a number of master classes. She is currently engaged in an extensive recording project „Historical Organs of the Karlovy Vary Region“, a series of CDs is being released by ARTA Records. Michaela Káčerková is the founder and dramaturge of the J. C. Fischer International Music Festival and the Karlovy Vary Organ Evenings. Since June 2021 she has been the director of the Karlovy Vary Symphony Orchestra.

BARBORA PERNÁ

Barbora Perná, a graduate of the Prague Conservatory and the Academy of Performing Arts, took part in singing courses in Riva del Garda, Italy, at the age of sixteen. As a soloist of the Children's Opera Prague she performed at EXPU 2005 in Aichi, Japan, and also in Bayreuth, Vienna and Opéra Bastille in Paris. Since 2006, she has been a guest in domestic theatres in Ostrava, Pilsen, Liberec, Opava and České Budějovice. She is a laureate of numerous competitions, including the International Singing Competition A. Dvořák of the Year 2010, from which she won a number of other prizes. She has performed in Germany, Italy, France, Austria, as well as in Japan and China. Since 2019, she has been a member of the solo ensemble of the Moravian Theatre Olomouc, where she has performed the roles of Jenůfa in Leoš Janáček's *Her Shepherdess*, Fiordiligi in Mozart's *Così fan tutte* and Vitellius in *La clemenza di Tito*, Leonora in L. van Beethoven's *Fidelio*, the title role in Dvořák's *Rusalka* (for which she received the Moravian-Silesian Cultural Award Jantar in 2018), Judith in B. Bartók's *Bluebeard's Castle*, Nedda in Leoncavallo's *I Pagliacci*, etc. Her repertoire also includes the title role in Janáček's *Vixen Bystrouška*, Marenka from Smetana's *The Bartered Bride*, Agata from Weber's *The Sorcerer*, etc. Since 2025, she has been a soloist at the National Theatre and the State Opera in Prague, where she has created the roles of the Countess in *The Marriage of Figaro*, Papagena and the First Lady in *Die Zauberflöte*, Zerlina in *Don Giovanni* and Daisy Parker alias José Pasodoble in the operetta *Ball at the Savoy Hotel*.

VILÉM VEVERKA

The oboist Vilém Veverka studied at the Academy of Performing Arts in Prague and at the Hanns Eisler College of Music in Berlin, and also worked in the orchestra of the Berlin Philharmonic as part of the Karajan Academy. In 2003 he was the winner of the prestigious Sony Music Foundation Competition and has since established himself as an

internationally respected soloist and chamber musician, ranked among the most renowned performers in his field. He is a founding member of ensembles such as Ensemble Berlin-Prag and Philharmonia Octet as well as the progressive „Trans-Fusion“ formation Vilém Veverka TRIOplus. As a soloist he has performed with many major orchestras at home, in other European countries, in America and in Asia. With his own „band“ – Ultimate W Band – he specializes in genre fusion (album Next Horizon, 2020). Since 2009 he has been working with the Supraphon label, where he has released a number of award-winning recordings. He has premiered many technically demanding concertante works from the second half of the 20th century and today. He is an ambassador for the French manufacturer Buffet-Crampon, and currently plays the Virtuose model. Since 2024 he has been teaching at the University of Ostrava.

10 July 2025, 10:00 p.m. Lounge bar Tunel

Emil Viklický – keyboards

Štěpán Markovič – saxophone

The personality of Karel Velebný, saxophonist, vibraphonist and jazz teacher, is of fundamental importance for Czech and Czechoslovak jazz. In the 1950s, he founded the STUDIO 5 group, later the Karel Velebný SHQ, which later became successful in the USA.

EMIL VIKLICKÝ and ŠTĚPÁN MARKOVIČ

are both his pupils and fellow players. Emil played in the SHQ from 1974–1989, Štěpán studied under Karel Velebný at the Jaroslav Ježek Conservatory in Prague (KJJ), today he teaches saxophone at this school.

The two protagonists of today's concert have played and recorded together many times in various combinations, including the duet you will hear today. The duet is a jazz discipline that allows for a maximum degree of mutual communication. The program will include works by Herbie Hancock, Bill Evans, Jeff Lorber, American jazz standards and their own compositions.

11 July 2025, 7:30 p.m. courtyard of the Třeboň Municipal Office

Evening of film and musical melodies

Charlotte Režná – vocal

Pavel Režný – vocal

Kryštof Marek – conductor

South Bohemian Philharmonic Orchestra

PROGRAMME

Andrew Lloyd Webber / Tim Rice

Heaven on Their Minds (Judas)

Everything Alright (Mary Magdalene, Jesus)

Jesus Christ Superstar

Andrew Lloyd Webber / Trevor Nunn

Memory (Grizabella)

Cats

Trevor Rabin

I Don't Wanna Miss a Thing

from **Armageddon**

Gabriel Yared

The English Patient

music from the film

Monty Norman

James Bond

film series theme music

Leslie Bricusse / Anthony Newley

Feeling Good

song from the musical **The Roar of the Greasepaint – The Smell of the Crowd**

Thomas Newman

Skyfall

music from the „Bond“ movie of the same name (23rd installment)

Queen

Who Wants to Live Forever

song from **Highlander**

Lady Gaga

Shallow

ballad from **A Star Is Born**

break

Burt Bacharach

Raindrops Keep Falling on my Head

from **Butch Cassidy and the Sundance Kid**

Harold Arlen / Yip Harburg

Over the Rainbow

The Wizard of Oz

Karel Svoboda / Zdeněk Borovec

Steven's Monologue (Steven)

Dracula

Klaus Badel / Hans Zimmer / Geoff Zanelli

Pirates Of Caribbean

(music for the film series)

Karel Svoboda / Zdeněk Borovec

You Are My Master (Lorraine)

Dracula

Andrew Lloyd Webber / Charles Hart, Richard Stilgoe

The Phantom of the Opera

Leonard Bernstein / Stephen Sondheim

Maria (Tony)

West Side Story

Andrew Lloyd Webber / Tim Rice

I Don't Know How to Love Him (Mary Magdalene)

Gethsemane. I Only Want To Say (Jesus)

Jesus Christ Superstar

The musical as a genre has its origins in 19th century American entertainment theatre. European immigrants who imported elements of operetta and revue to the United States contributed significantly to its development in the early 20th century. Jerome Kern and Oscar Hammerstein II's *Show Boat* is considered a milestone in the history of the musical, while the contributions of brothers George and Ira Gershwin and the Broadway productions of the 1930s were significant. The early years of sound film also contributed to the development of the musical. More than other musical theatre genres, the musical is characterised by teamwork; the contribution of the authors of the story, the song lyrics, the music, its arrangement and finally the choreographers and others is often indivisible.

Chronologically, the earliest number on our program is the Academy Award-winning song „Over the Rainbow” from the 1939 film musical *The Wizard of Oz* with music by **Harold Arlen** (1905–1986), in which a then seventeen-year-old Judy Garland sang of bluebirds somewhere over the rainbow, of stars and dreams coming true. **Leonard Bernstein's** (1918–1990) *West Side Story*, a modern adaptation of Shakespeare's Romeo and Juliet, officially opened in New York on 26 September 1957. The composer's original plan for a work about the religious conflict between Jews and Christians was changed into a socially and ethnically motivated clash, which unfortunately still remains relevant; the love of Toni and Mary has no future in such a world. In 1961, a film based on the stage musical was made, making **West Side Story** a classic of its genre.

The 1964 musical with the long title *The Roar of the Greasepaint – The Smell of the Crowd* is now almost forgotten. However, **Leslie Bricusse's** (1931–2021) song *Feeling Good* has taken on a life of its own, performed by Sammy Davis Jr, George Michael, rock bands and others, and in many adaptations.

In the late 1960s, rock and pop began to infiltrate the instrumental component of the musical. In England, the happy pairing of composer **Andrew Lloyd Webber** (b. 1948) and librettist Tim Rice, whose rock opera *Jesus Christ Superstar* holds a pivotal place in musical theatre history. The story of the last days of Christ's life in a modern adaptation opened on Broadway in 1971, and a film was made in 1973. The opera was first performed in Prague in 1994 at the Spirál Theatre at the Exhibition Grounds in Holešovice in a Czech translation by Michal Prostějovský, and in 2023 it was staged at the New Stage by the J. K. Tyl Theatre in Pilsen with Pavel Režný in the title role. In 1981, another successful work by Webber premiered in London, the musical *Cats*, based on T. S. Eliot's collection of poems, an allegory about feline rivalry, which is very similar

to human relationships. Five years later, another Webber musical, *The Phantom of the Opera*, was staged in London, based on Gaston Leroux's much-filmed 1911 novel about a singer and the mysterious inhabitant of the underground labyrinth beneath the Paris Opera House. This Webber musical was also made into a film in 2004.

The first performance of the musical in the Czech Republic is considered to be *Finnian's Rainbow* (Burton Lane / E. Y. Harburg) from 1947, which was adapted by Jiří Voskovec and Jan Werich and staged by the ABC Theatre in Prague the following year. Voskovec, disillusioned by the political situation, returned to the United States and cultural politics took a different direction. Twenty years later, the film musical *Old Men on Hops* was made and the original Czech musical was slowly catching up with the world. The musical *Dracula* with music by **Karel Svoboda** (1938–2007), loosely based on Bram Stoker's novel of the same name, premiered at the Congress Centre (formerly the Palace of Culture) in Prague on 13 October 1995. The Czech *Dracula* was hugely acclaimed not only at home, but also at foreign performances in Basel, and was also performed in France, Turkey and at the festival in Ettlingen in Baden. The Czech composer scored a first with his musical about a vampire; the American musical of the same name with music by Frank Wildhorn was first performed in 2001 in San Diego.

Film music has gradually become a genre in its own right since the moment film became known, and in many cases it has also proved to be self-sufficient as concert music in its own right. Any lover of stories in which the protagonist always escapes the most absurd dangers will recognise the central theme of the series about Agent 007 James Bond, the first episode of which dates from 1962. Several themes (theme tunes) were composed, the first by **Monty Norman** (1928–2022) for *Dr. No*, another by **John Barry** (1933–2011) for the film *From Russia With Love* and contributed to ten other „Bond” films, and the music for *Skyfall* was composed by **Thomas Newman** (b. 1955). The 1969 film *Butch Cassidy and the Sundance Kid*, starring Paul Newman and Robert Redford in the title roles, was a loose adaptation of the story of two real-life Wild West outlaws, with music by **Burt Bacharach** (1928–2023), who won an Academy Award for the theme song. The song „Who Wants to Live Forever” by **Queen** was featured in the 1986 American film *Highlander*. **Gabriel Yared's** (b. 1949) music played an important role in the 1996 war film *The English Patient*, based on a short story by Michael Ondaatje, whose soundtrack won four major international awards.

In many cases, the recording industry has played a major role in the dissemination and success of film music. For example, the 1998

disaster film *Armageddon*, scored by **Trevor Rabin** (b. 1954) and Harry Gregson-Williams and featuring Aerosmith, Bon Jovi and others, was a commercial success. Similarly, the music for the 2003–2017 five-part *Pirates of Caribbean* series, starring Johnny Depp, with **Klaus Badelt** (b. 1967), **Hans Zimmer** (b. 1957) and **Geoff Zanelli** (b. 1957) as the music composers, has also come into prominence alongside the concert launch. *A Star is Born* has several versions or remakes, the first version is from 1937, the second from 1954 starred Judy Garland, another from 1976 starred Barbra Streisand and Kris Kristofferson, and the 2018 version starred Lady Gaga (under her own name Stefani Germanotta) and Bradley Cooper. **Lady Gaga** (born 1986) won a Golden Globe Award, a Grammy Award and other major awards for the soundtrack.

Listening to music from musicals and films, we can ponder the answer to the question of how a real hit is actually made.

CHARLOTTE REŽNÁ

She studied musical acting at the International Conservatory of Music in Prague and has been improving her singing and dancing in Austria and Germany. During her studies, she was a guest in several productions of the J. K. Tyl Theatre in Pilsen, where she started a permanent engagement in 2016. The audience could see her as Brenda Strong (*Catch Me If You Can*), Chava (*Fiddler on the Roof*), Bela (*How About a Wedding, Prince?*), Vanilla (*A Walk Well Paid*), Johanna (*Sweeney Todd*), Heather (*Green Day's American Idiot*), Eliza Doolittle (*My Fair Lady*), Betty Schaeffer (*Sunset Boulevard*), Mary Magdalene (*Jesus Christ Superstar*), Lorraine (*Dracula*). For her extraordinary performance as Eliza Doolittle, she received a wider nomination for the Thalia Award and the City of Pilsen Art Award for Artists Under Thirty. In addition to her work in the theatre, she also dubs and sings Czech versions of songs for films by Disney, Netflix, DreamWorks and others.

PAVEL REŽNÝ

Studied musical acting at the Janáček Academy of Performing Arts in Brno. Since 2014 he has been engaged at the J. K. Tyl Theatre in Pilsen, where he has performed a wide range of roles, including Tony in *West Side Story*, Jesus in *Jesus Christ Superstar*, Joe Gillis in Andrew Lloyd Webber's *Sunset Boulevard*, Death in Sylvester Levay's *Elisabeth*, etc. He has guest starred in the musical productions *Let the Spirits Live!* (Prague Congress Centre), *Old Men on Hops* (Studio Two) and *Brothers*

(Divadlo Na Fidlovačce). For his stage performance as Tony in *West Side Story*, he was nominated for the Thalia Award in 2018 and received the J. K. Tyl Theatre Director's Award for Artists Under Thirty, for his role as Death in *Elisabeth* he won the Thalia Award and the Audience and Critics' Choice Award in 2020, for his role as Jesus in *Jesus Christ Superstar* he was also nominated for the Thalia Award in 2024 and won the Musical-Operetta Magazine Award in the category of Most Popular Actor. In addition to acting, he conducts and participates in musical productions as a producer.

KRYŠTOF MAREK

Conductor, composer, lyricist, arranger and jazz pianist Kryštof Marek is active at the Karlín Music Theatre, Studio Two, guest conductor with the Czech National Symphony Orchestra and conductor at the J. K. Tyl Theatre in Pilsen. He is the author of concertos for violin, piano, horn, harp, cello double concerto, etc. Since 2016, he has created a number of symphonic and vocal-instrumental works for the annual Navalís Festival, and for Studio Two he has written texts and music for the production of *The Little Prince* based on the fairy tale by Antoine de Saint-Exupéry (2022). In 2023 he performed his oratorio *Five Stars*. He is the author of *Three Images of Prague*, a compulsory composition for the Prague Spring 2024 competition. His collaboration with Czech Radio is significant, in which he has produced more than forty musical dramatizations. He is a regular guest of the Prague Proms International Music Festival. He has also presented his compositions at the prestigious jazz festivals in Montreux and London. He has released many CDs. He is the winner of the Czech Lion for his music for the film *Masaryk*.

SOUTH BOHEMIAN PHILHARMONIC ORCHESTRA

The South Bohemian Philharmonic Orchestra, based in České Budějovice, was founded in 1981 under the original name of the South Bohemian State Orchestra. Conductor Jaroslav Vodňanský was at the origin of this only philharmonic orchestra in the South Bohemian region, later Ondřej Kukal, Jaroslav Krček and Stanislav Vavřínek took over as chief conductor, in 2008–2020 it was led by Jan Talich, in 2021–2023 by Miran Vaupotić and from the 2024/2025 season Alena Hron became the new chief conductor. Currently the orchestra has 39 members, most of the musicians are young, ambitious and promising players. In addition to the main classical repertoire and works suitable for smaller orchestras

and small concert halls, the orchestra is increasingly following the current trend of combining genres and exploring new perspectives on performance and presentation.

88

89

12 July 2025, 7:30 p.m. courtyard of the Třeboň Municipal Office

A TRIBUTE TO EMA DESTINN

Alžběta Poláčková – soprano

Sungbin Kim / Republic of Korea – baritone

(1st place in the International Antonín Dvořák Singing Competition)

Martin Leginus / Slovakia – conductor

Chamber Philharmonic Orchestra Pardubice

PROGRAMME

Lukáš Hurník

Gala Overture (world premiere)

Antonín Dvořák

Furiant from Czech Suite Op. 39

Antonín Dvořák / Jaroslav Vrchlický

„Behind the Slender Gazelle“, Armida's aria from the opera *Armida*

Giacomo Puccini

Intermezzo from the opera *Manon Lescaut*

Ruggero Leoncavallo

„Si può? Si può?“ – Prologue from the opera *I pagliacci*

Ruggero Leoncavallo

Intermezzo from the opera *I pagliacci*

Bedřich Smetana / Karel Sabina

„Oh what a grief! ...That Love's Dream“, the aria of Gretel from Act 3 of *The Bartered Bride*

Bedřich Smetana

Jump from Act 3 of *The Bartered Bride*

Antonín Dvořák / Jaroslav Kvapil

„Little Moon in the Deep Sky“, Rusalka's aria from Act 1 of *Rusalka*

Wolfgang Amadeus Mozart

Overture to the opera *Idomeneo*

Wolfgang Amadeus Mozart / Lorenzo da Ponte

„La ci darem la mano“, duet of Zerlina and Don Giovanni from Act I of *Don Giovanni*

Georges Bizet – Ernest Guiraud

Carmen Suite No. 1, „Les Toréadors“

Georges Bizet / Henri Meilhac and Ludovic Halévy

„Je dis querien ne m'épouvante“, aria by Micaela from Act 3 of *Carmen*

Georges Bizet – Ernest Guiraud

Carmen Suite No. 2, „Chanson Bohème“

Georges Bizet / Henri Meilhac and Ludovic Halévy

„Votre toast, je peux vous le rendre“, aria Escamillia from Act 2 of *Carmen*

Giacomo Puccini / Giovacchino Forzano

„O mio babbino caro“, aria by Lauretta from the opera *Gianni Schicchi*

Wolfgang Amadeus Mozart

Overture to the opera *Le nozze di Figaro* / *The Marriage of Figaro*

Wolfgang Amadeus Mozart / Emanuel Schikaneder

„Pa-Pa-Pa...“, duet of Papageno and Papagena from Act 2 of *Die Zauberflöte* / *The Magic Flute*

The programme in honour of the soprano Emma Destinn (1878–1930) features the world premiere of a composition by **Lukáš Hurník**. It was commissioned by the Třeboň Nocturne Festival for this evening and the composer called it *Gala Overture*. A bit exaggerated, as he said he drew „from several motifs of Mozart's and Puccini's operas, but not from their main melodies, but from interludes, overtures, preludes and countermelodies. In a slow episode I made use of the duet „I am yours and you are mine“ from my musical opera *The Angels*, which caused such disgust among critics not endowed with a sense of humour that I preferred to scrap it after the premiere.“

The overture is well followed by the spirited „Furiant,“ the final movement from **Antonín Dvořák's** *Czech Suite, Op. 39*, a work of the composer's spontaneous melodic invention and fine instrumentation with a chamber orchestra. The suite was composed in 1879 and grew out of the mood of the first series of *Slavonic Dances*, composed a year earlier. It was first performed on 16 May 1879 at the musical academy of the Society of Czech Journalists, and on 29 March 1880 it was included in the programme of a concert of Dvořák's compositions, the proceeds of which went towards the completion of the National Theatre in Prague.

Dvořák's opera *Rusalka* has become the second most performed, most popular and most famous Czech opera abroad after Smetana's *The Bartered Bride*. In Jaroslav Kvapil's fairytale libretto, the composer was inspired to write melodies filled with the most ardent emotion, and he applied the masterful art of orchestration to the characterisation of the world of people, fairytale creatures and nature. The opera was written during 1900, premiered on 31 March of the following year at the National Theatre in Prague, and in its first staging it remained in the repertoire for ten years; after a year's break it was staged again, and other productions followed steadily.

With his last opera, *Armida*, to a libretto by Jaroslav Vrchlický based on the epic poem by Torquatus Tasso, Dvořák turned to a much musically used historical theme from the period of the Crusades. The composer tried to capture the oriental atmosphere and fully developed his art of working with motifs. However, the premiere on 25 March 1904 at the National Theatre was not a success, the performance was not carefully prepared, the atmosphere in the theatre was not good and the conductor František Picka was not up to the task. A sick and disappointed Dvořák left the theatre prematurely and died a few weeks later. *Armida* is still rarely performed today; it was performed at the National Theatre in Prague in 2023 with the soloist of today's concert, Alžběta Poláčková, in the title role.

Bedřich Smetana's *The Bartered Bride* to a libretto by Karel Sabina, originally a light opera with spoken dialogues, became a national opera in the true sense of the word in its final, musically enriched version with recitatives composed in 1870. Marenka's aria „Oh, what a grief“ was included in the second version, first performed on 29 January 1869 at the Provisional Theatre; „Skocna“ was added to the comedians' scene and was first heard in the third version of the opera on 1 June of the same year.

Georges Bizet's opera *Carmen* is one of the most popular works of world operatic literature, although the premiere in Paris on 3 March

1875 did not suggest this. Although the theatre was full and the audience eager to discover the novelty, the animalistic title character Carmen and the „immoral“ setting caught them by surprise. Bizet died two months after the premiere, reportedly heartbroken by the grief of failure, but by that time *Carmen* had already had 33 performances. Bizet still had time to sign a contract with the Vienna Court Opera, which demanded that the spoken dialogue be replaced by recitatives. The opera was completed by Ernest Guiraud (1837–1892), and in this form the opera toured the world; it had its Czech premiere at the National Theatre in Prague on 3 January 1884. Ernest Guiraud is also the author of two orchestral suites from the music of *Carmen*.

Operatic life in 19th-century Italy was shaped by close cooperation, competition (and intrigue) between impresarios, music publishers and authors. In 1890, the Milanese publisher Edoardo Sonzogno announced a competition for new operas for the third time. For a number of practical reasons, one act was a condition. **Ruggero Leoncavallo**, with his two-act opera, did not meet the condition and could not take part in the competition, but Sonzogno was intrigued by the story of the theatrical setting of *I Pagliacci*. He took Leoncavallo to the publisher Ricordi, published the work, and on 21 May 1892 the premiere took place at the Teatro Dal Verme in Milan. The Prologue sums up the essence of the style of Verismo, which no longer wanted to perform on stage fake tears and feigned pain, but truth (*vero*).

After two more or less unsuccessful attempts (*Le Villi* and *Edgar*), *Manon Lescaut* marked the beginning of **Giacomo Puccini's** career as one of the most successful opera composers of the late 19th and early 20th centuries. In his 1731 novella, Antoine François (Abbé) Prévost told the story of a girl whose desire for a comfortable life of wealth brings her to ruin and takes the man who loves her with her. Puccini's emotionally compelling music also sounds from the intermezzo between Acts 2 and 3; it follows the scene of the plot twist when Manon is arrested for jewel robbery, thrown into prison and her tragic fate begins to be fulfilled.

Gianni Schicchi's humorously ironic one-act opera to a libretto by Giovacchino Forzano, based on an episode from Dante's *La Divina Commedia* (The Divine Comedy), has a completely different atmosphere. It forms part of the three new works *Il trittico* (The Triptych), which premiered together on 14 December 1918 at the Metropolitan Opera in New York. Puccini fulfilled *Gianni Schicchi's* dream of writing a comic opera. The satire on greed, spiced with black humour, also has room for Puccini's impressive melodies.

In 1780, **Wolfgang Amadeus Mozart** received a commission from Munich for a carnival opera for the coming season. The libretto was by Giovanni Battista Varesco, based on a theme from Greek history and based on an earlier French libretto. Mozart composed part of the work in Salzburg in the autumn of that year and left for Munich in early November, where rehearsals took place during December and January at the same time as the opera was being completed. The successful premiere, which was also attended by Mozart's father and sister Nannerl, took place on 29 January 1781.

The subject of Mozart's opera *Le nozze di Figaro* (The Marriage of Figaro), a comedy by Pierre Augustin Caron de Beaumarchais, was a daring work for its time, which ran into censorship problems and was only allowed to be performed in 1784 after Louis XVI's personal approval. There was also concern at the Viennese court about the work ridiculing the nobility and containing „indecencies“ and Beaumarchais' play was banned. This understandably attracted the interest of the Viennese court poet Lorenzo da Ponte, who wrote a libretto for Mozart based on the play. The dexterous da Ponte assured Emperor Joseph II that he had „omitted and abridged everything that might be detrimental to the refinement and decency“ of the court theatre. The premiere of Mozart's opera took place on 1 May 1786. With the first performance at the Nostic Theatre in December 1786, the composer won over the Prague audience, and after his first visit to Prague in January the following year, the so-called „Mozart cult“ began to take shape. This led to a commission for an opera for Prague, *Don Giovanni*, which premiered at the Nostic Theatre on 29 October 1789, and finally to a commission for an opera for the coronation of Leopold II as King of Bohemia, *La clemenza di Tito*, performed on 6 September 1791. In the last year of his prematurely ended life, Mozart worked furiously, for on 30 September of the same year, the premiere of *Die Zauberflöte* (The Magic Flute), an opera to a German libretto by Emanuel Schikaneder, took place in Vienna, a work whose apparent simplicity and playfulness conceals profound ideas – including a whimsical duet between two comic characters who finally come together despite the various obstacles they must overcome with the opera's central couple, Pamina and Tamino. It was first performed in Prague in October 1792 and on 1 November 1794 it was first performed in Czech in a translation by Václav Thám.

ALŽBĚTA POLÁČKOVÁ

Soprano Alžběta Poláčková studied at the Academy of Performing Arts in Prague. She has successfully participated in several international singing competitions, including the first prize and the Emy Destinn Prize at the Anglo-Czechoslovak Trust competition in London and the National Theatre Prize at the International Antonín Dvořák Singing Competition in Karlovy Vary in 2002. The same year she made her debut as Zerlina in Mozart's *Don Giovanni* at the National Theatre in Prague and has been a soloist since 2003. On this stage she has created roles in Mozart's operas (Pamina in *Die Zauberflöte*, Donna Elvira in *Don Giovanni*, the Countess in *Le nozze di Figaro*), Micaela in Bizet's *Carmen*, Mimi in Puccini's *La Bohème*, the title role in Dvořák's *Rusalka* and many other roles. In June 2011, her portrayal of Lise in Philip Glass's *Les Enfants terribles* attracted extraordinary attention. In 2015 she made her debut at the Opéra national in Paris in the role of the Second Woman (Dvořák: *Rusalka*). This was followed by her debut with the BBC Symphony Orchestra in the role of Jitka (Smetana: *Dalibor*) under the baton of Jiří Bělohlávek. In 2016 she performed the role of the Fox in Janáček's *The Cunning Little Vixen* at the Glyndebourne Festival. She has also performed in concert at the Musikerlebnis Mitteleuropa festival in Vienna and at the Österreichische Europa-Tage in Krakow.

SUNGBIN KIM

Baritone Sungbin Kim studied at the private Yonsei University in Seoul, South Korea and later at the University of the Arts in Berlin. In 2023, he won the Antonín Dvořák International Competition in the Opera category and has received numerous other awards. His leading roles include Almaviva in Mozart's *The Marriage of Figaro*, Belcore in *Donizetti's The Love Potion*, and the title role in Verdi's *Rigoletto*. In 2018, he appeared at the State Opera in Hannover in the role of Papageno in *Die Zauberflöte*. His repertoire also includes cantatas by Johann Sebastian Bach, works by Felix Mendelssohn, etc. In the 2024/2025 season, he will perform the role of Ping in a new production of Puccini's opera *Turandot* at the National Moravian-Silesian Theatre in Ostrava. His casting was part of the prize that Sungbin Kim won at the Antonín Dvořák International Singing Competition in Karlovy Vary.

94

95

MARTIN LEGINUS

Martin Leginus studied at the State Conservatory in Bratislava and continued his studies at the Academy of Performing Arts there. From 2006 to 2025 he worked at the Slovak National Theatre, in the season 2023/2024 as its director. In 2013–2016 he was also Music Director of the Prague State Opera, and in the 2015/2016 season he was Principal Guest Conductor of the Prague Chamber Orchestra. He has conducted in major concert halls in Vienna, Berlin and Tokyo. In 2015 he successfully toured Japan with the Prague State Opera, conducting twenty performances of Verdi's *La traviata*. For four years he also served as a permanent guest conductor of the State Chamber Orchestra in Žilina. In 2022 he conducted Dvořák's *Rusalka* for the Bolshoi Theatre in Poznań, for which he won the Polish National Jan Kiepura Award in the category of Conductor of the Year. In 2025 he conducted Puccini's *Tosca* in Zaragoza, Spain and Madrid.

CHAMBER PHILHARMONIC ORCHESTRA PARDUBICE

Founded in 1969, the orchestra became the leading Czech orchestral ensemble (then still under the name of the East Bohemian State Chamber Orchestra) under the baton of its first chief conductor Libor Pesek. Since September 2018, the orchestra has been led by chief conductor Stanislav Vavřínek. The Pardubice Philharmonic Orchestra organizes traditional subscription cycles and other extraordinary concerts, and increasingly focuses on the young and the youngest generation of listeners. Regular enrichment of its repertoire, which is dominated by classical and twentieth-century music, also includes multi-genre and crossover projects, which prove that quality music can be performed at a top level across genres and styles. The Chamber Philharmonic also presents itself in other cities of the Pardubice Region and the whole republic. It regularly participates in the most important festivals in the Czech Republic (International Music Festival Prague Spring, Smetana's Litomyšl, Leoš Janáček International Music Festival, International Music Festival Český Krumlov and others). The orchestra has performed at prestigious European venues (Concertgebouw in Amsterdam, Festspielhaus in Salzburg, Musikverein in Vienna, Tonhalle in Zurich, etc.), the orchestra has visited the USA and China, and has also completed three tours of Japan. The orchestra has worked with leading Czech and international conductors and soloists, and its rich discography is constantly expanding with new recordings on CD (*Brilliant Classics*, *Naxos* and *ArcoDiva*).

EMA DESTINN (1878–1930)

Ema Destinn, born as Kittl, received her singing training from Marie and Thomas Loewe, who taught privately in Prague; after Marie Loewe-Destinn, Ema later adopted the artistic pseudonym for which she became famous. Her entry into professional opera was not easy. At the age of nineteen she sang at the National Theatre, but was not accepted. In 1898 she made her debut at the Berlin Court Opera as Santuzza in Pietro Mascagni's nude *Cavalleria rusticana*. During her ten years there she sang over seven hundred performances, her last role there being Milada in Smetana's *Dalibor*. At the invitation of Cosima Wagner, she sang twice at Bayreuth, and in 1904 she made her first appearance at Covent Garden in London in Leoncavallo's *I Pagliacci* alongside Enrico Caruso, who later partnered her at the Metropolitan Opera in New York, among others in Puccini's *Tosca* and in the 1910 world premiere of his *The Girl from the West*. In 1909, Emma Destinn was the Gretel in the American premiere of *The Bartered Bride* conducted by Gustav Mahler. She made her first guest appearance at the National Theatre in 1901 as Carmen, followed by the title roles in Meyerbeer's *African*, Senta in *The Flying Dutchman*, Aida, *Tosca*, etc., also Milada in *Dalibor*, and in 1913 Smetana's *Libuše*. After the First World War she returned to her homeland and also made guest appearances at the National Theatre in the following years, for the last time in 1924. At the end of her life she lived in seclusion in Stráž nad Nežárkou. She died on 28 January 1930 in České Budějovice.

SLATINNÉ
LÁZNĚ
TŘEBOŇ

DOVOLENÁ V TŘEBOŇSKÝCH LÁZNÍCH ****

Čas na odpočinek,
skvělé zážitky,
nová energie...

[WWW.LAZNETREBON.CZ](http://www.laznetrebon.cz)

DOMA JE TAM, KDE SI TO MŮŽETE DIRIGOVAT PO SVÉM

Bydlete ve vlastním rytmu
se stavebním spořením.

www.csob.cz/stavebko

Stavební
spořitelna

jdeme vám naproti

Váš spolehlivý partner
v oblasti risk managementu,
pojištění a likvidace škod.

Obchodní sdělení

In partnership with
 Gallagher

Vždy ve Vašem zájmu.
www.renomia.cz

NOVÁ CIHELNA

TŘEBOŇ

Váš pohodový domov
v jižních Čechách.
Prodej nových bytů v Třeboni.

www.nova-cihelna.cz

Festival se koná pod záštitou:
 Velvyslance Slovenské republiky v ČR, J. E. pana Martina Muránskeho
 Velvyslanectví Japonska v České republice
 Ministra kultury, pana Martina Baxy
 Hejtmana Jihočeského kraje, pana Martina Kuby
 Starosty města Třeboně, pana Jana Váni

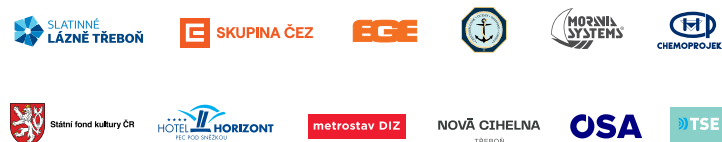
GENERÁLNÍ PARTNER

HLAVNÍ PARTNEŘI

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PŘÁTELÉ FESTIVALU

PODPOROVATELÉ FESTIVALU

BUILD4INNOVATION s.r.o., Konfederace zaměstnavatelských a podnikatelských svazů ČR, Kooperativa poj., a.s., VIG, JIPAMA s.r.o., Unimex Group, a.s.

ZVLÁŠTNÍ PODĚKOVÁNÍ

Ondřej Prášil, Ivana Zezulková, Ing. Jiří Kuta, Hotel Galerie, Penzion Bílý jednorožec, kino Světozor Třeboň, kino Portyč Písek, kino Suchdol nad Lužnicí

trebonskanocturna.cz

facebook.com/trebonskanocturna

instagram.com/trebonskanocturna